

MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Under Skæbnens Hjul (Holger-Madsen, DK, 1914).
Nordisk Films Kompagni.

Ns 1066/a (pdf: p. 2-51)

Ns 1066/b (pdf: p. 52-87)

Det Danske Filminstitut
/ Danish Film Institute

Mr. Director Bloom.

Lytken Strøbet!
Drama i 3 Akter

(eller måske: Forinden & Skuespilleren)

Første Aft

Fredes Als Gode v. Schmittens

1. Schmittens Paaklædningens. Han gaar om og
ud af Gaderne, medens han af en Tjener bliver hjulpet
ind i sin Paaklædning: ^{Kjole og hvide.} Han er borte i et
Blade Champagne og et Glas. Fra Tid til anden
gaar han hen til Bordet, skanter og fjerner
Glasset.

Han behandler Tjeneren mere som en Kammeret
end som en Underordnet: godmodigt omvendt smil
og Klapper hen hen, og den mynner og er god
Munne. Til sidst sætter han sig på en Stol og
spinder Benene ud for sig, mens Tjeneren synder ind
det ind af hans Paaklædning. Hans hen er færdig,
forvinder hen.

Stem: Besværgelse gaar om og Lora kommer
ind, - skridt i et ment elegant og smagfuldt Rokoko-
beskytelse.

Den gæst udfører en for sig selv, at der
i den er det borte Forhold i mellem dem: hendes
Væsen er for hen er temmelig kollet og sky, ligesom

X

Fisk Alt

1. Et Værk hos Keltner, et stort Rum, ud-
styret med en vis Pseudoelegance. Par Væggen
Fotografier af Skuespillere.

X Skuespilleren hører - i Morgenbrille - på
en Chaiselongue og læser en Brevle Avis. Han
siger febrilsk de forskellige Blade anmeldte,
finder dem g. beser, kaster vider Blade bort
et efter et. Springe tilids et og gaar rundt
og insisterer på g. tiltage

Det kommer, og han Ven Baron Arthur
v. Rocca, en ung elegant Mand, sportskæder, kommer
ind. De nikker på hinanden, og Rocca, der ser
Keltners insisterende Mine, spørger hvad det er i
Syn. Keltner giver et af Blade, og viser den
anden et Stk deri. Det ses:

Tom Eskerum viste Mr. Keltner på en
elegante og moderne Skonhed, mens han Tabul
var det heller i den samme Gang mistet at for Gi-pan.

Keltner tager med en hæftig Mine på de
andre Blade: saadan skriver de alle sammen!

Rocca smiler og slapper ham på Skulderen:
Jag det nu Ro! Hvad betyder den dig om det!
og han nær på ham: Du som er saa køn og

Stegant, du har jo mange andre Lehener!

Men Keltur grins: han strækker de hvide
 Hænder i vort og han skal is for Kongehuset: nej,
 is er Thunskud, og is vil erobre Traktat!

Men andre stikker sin Arm ind under hans
 og siger ud, mens han smiler og blinker piffet:
 Kom hertil nu mig, du, saa skal is vort dig nok,
 du kan spilde din Tante.

Keltur strækker sin Skulder, men gaar ind
 hvid.

2 En offentlig Promenade. En Korymb; bag den
 en Gangsti. I Dagordenen Park en Træer.

Keltur og Rosca kommer gaarude. Rosca
 er paa. griser Keltur i Armen, de skammer.
 X Hit efter kommer en aabent Coupi Kiste, Skit
 med Knok og Tjener paa Bussen. I vognen sidde
 Gormide Gora v. Schmittkan.

Rosca bliver glemmede, vognen stanser,
 han gaar sin og byder under Haand. Presenter
 Keltur. Paa Goras Ansigt ses, at hun finder
 Bøgen i Skuespillem. De samtalte nok, men
 staa ut af vognen, give Tjeneren en Ordre.
 vognen kørte videre, og hun gaar sammen ind
 de andre.

Rosca siger:

B. net utvækket for en blænde, at hun
 staa ut af vognen. T.B.

"Grevinden har en lidenskabelig Interesse for Teater."

og samfundet gaae de videre. Rosa traller in
ind tilhøve. Grevinden og Skuespilleren konverserer
ivrigt.

3 Hos Helmer. Han gaar op og ned.

En Pige kommer ind ind et Brev. Han
bryder det og læser

(Han) Hr. Helmer.

Min Mand og is arrangerer om kort Tid
en Fest for von Vinter, og is har tænkt paa
ind den Lykkelid at spille en lille Komædie, som
is selv har skrevet. Vil du ogsaa min Med-
spiller? Og vil du ogsaa min Lære? Kom
op til mig i morgen Formiddag og lad os faa en
Passiat. By er Lene Gora v. Schmeckhan.

Han straalet, bryder Brevet, straalet in
sammen, og faar sin elegant og mondane Nisne paa.
Nikke afgjort: ja, det vil han!

4 Goras Boudoir, meget elegant. Gora er
tilstede. Hun gaar de ubaalvorte Indryk.

En Pige kommer ind og melder et Besøg:
Hvem vilter iisat: ja, lad ham komme!

Helmer kommer ind; han gaar ham
muligt i mied og ratter ham Naar. Han er
forvirket, er is an, bladet af Omgivelserne.

Man liker ham sakte og. Tager et Morsningsstykke frem,
vinter ham det, spørger ham sit Raads. Man er
spas det, hans tid, giver nogle Anvisninger om
Hesttynde og Spillemaade. Man lytter ivrigt efter
og ser paa ham med en Mine, der altsind er forstaaet.
De kommer hinanden nærmere.

5. Morsfor Villain. Dette kommer ind, staar
et afviklet Stille og ser tilbage med et krumt
forstaaet Smil. I et Vindue kommer Gora
tilsyn. Han liker festlig. Man bryr sig
ni Ivar. Man gaar.

6. Goras Bortvist. Man gaar tilbage fra Vinduet,
Mærke is nu paa en Sivian, bytter Ordene med
sit Hjerte, forstaaet, forstaaet.

I Baggrunden gaar Løse sakte om. og
Schmitten kommer ubemærket ind. Man staar
lidt og ser paa Mærke med en paa en Gang begynder
og mistroisk Mine. Han liker is sa vid at en
en anden der uden at være det.

Gora alder alene med sin Gletsersfantasi.

7. Noe Taktik. Gjør en er fuld af hans Hørselsaler,
små andre og borte. Rangs Adgørelse, manlige og kvindelige
de her og minuter is, spiller paa hans Gitar,
Korolierne hinanden, Kysse og Kisse, - et jorviale og
jævel. Anses til at gale.

At det vilde måske vilde liden over Goren
saa de to Savinoren.

Takkert kommer ind, enstemmig sikk. Men han
 er forlegen og højtidelig, visir dens Tilmærkede bork.
 de trænger og om ham: Gode, - hvad er der i byen?
 Skrant visir han den Georas Bror ind Grovindskoven
 de forarges, spatter ham: Inob - om bliver aldrig
 Kunstens! og loker deres bij.

Keltur alom. Noms Minn var: Is skal komme frem!

Festen hos Grev Schmittan

11/8 Schmittans Pa-Madningens. Han gaver os og mit
 at Guld, mens han af en Tjener bliver hjulset med
 sin Paaklædning: Kjol og kjort. Paa et Bord staaer en optrukket
 Flaske Schaumporn og et Glas. Fra Tid til anden gaver han
 sin til Bordet, skaber, tømmer glasset.

Han behandler Tjeneren mere som Kammerent ind
 som en Underordnet: godmodigt snuffer, klapper og
 drikker han hans, og han nygiver og er i gode Minde.
 I de salter han sig paa en Stol og sprødt Benene ind
 fra sig, mens Tjeneren agter ind det sidste af hans
 Pa-Madning. Han bliver party og forvinder.

Dorn i Baggrunden gaver os, og Geora kommer
 ind - Med i et meget elegant og smagfuldt
 Rokoko kostume.

~~Den~~ ^{at} dens Adfærd overfor Minanden ses
 strax, at der hersker et kolialt, næsten fjindte
 Forhold i mellem dem. Men iagttager han ind et styk

"Hvor er Skønhedspletten?"

Og græber om hvide, skinnende paa hendes Hals og
nøgne Skuldre. Men hun kæmper modsigende med ham
og river sig løs. Skynder sig ind.

Han slæb sig af sig efter hende. Gribes
dygtigt og slæb ind ved armene. Gaver saa hun til
Bordet, standt i et Glas Champagne og tomme det.

9. Et andet Værk: Muel, ^{Georgs Boudoir} ~~fuldt udført~~
En stor gaad om, og en ældre Tjener kommer ind,
første Ansespillede Franz Kellner, der er i Vels
og hoi Hals; i Raanden her en Luth. indvold i et
Klæde. Tjeneren bider hende gaa i det bekræft.

Han tager Piben af, og er i et elegant Rokoko kostume
med Pude-paryk, Knebrudklæder og Haarde. Tjeneren
betragter hende med overlegen, en Luth. spottende
betragtning. Ansespillede giver hende en blik og
hendes gaa.

Kellner ordner sig Klokken og sin Paryk
foran et Spejl.

Georg kommer ind. Paa hendes Luth. og
hendes Blik ses det stærkt, at hun er forstillet i
ham, skønt hun gør hvad hun kan for at skjule
det. Han bærer sig arbtidigt for hende og hender
hendes Raad: ogsaa hans skinnende er forstillet.

Hun siger

"Lat a taze begyndelse angang igennem."

Kellner taze Lutter og gaae saa langt fra Mund
han kan komme; hun satte sig i en Sænestol med
haanden under Huden. de prøv: midtens her stadig
klænger paa Lutter, viser han hende, hvordan hun
i Bevægelse og skinn skal indrykke den Maat. To-
nem efterhaanden paa det hende. Han er den for-
sket smilende, artifice Lær, men den iverig, for-
sket Lær.

Hans de prøv, kommer en Tjener ind,
giver en Bænk og gaaer forsvinder. der gaae en Gyser
af nervøs Spænding gennem hende, men Snerpilleren
nikke og smilende til hende, og de gaae ud.

§ 10 Festsalen. I Baggrunden en Tribune med et
helt Teater; Tappum er trukket for. Foran det
Række af Sænestole i smukt Ordre.

En række Side kommer gæstene ind,
elegante Damer og Herre (alle moderne Klæde).
Samme konversations, smilende og flirtende tager
man Plads.

§ 11 En lille Loge, der er indrettet i samme Sal,
paa Side af Scenen. Foran den ses en del af
Scenen og den fornste Række Sænestole til Tilskuere.

I Loge, der er dæmpet blyst, sidder Grev
Schmettau. Et Tappum, der er trukket halvt hen
~~for at se paa de forskellige~~
~~dele af den nye~~
~~side~~

Johan Logen, berisker at han; Men kan ses af Tilskuernes
 Ausrømt kan han ses fra Scenen.

Paa Scenen: Gormind Gora og Skuepillems.

De spiller Skuespillet af den lille Komædie. Een
 dristig ertis? Jeg udspille i mellem dem: af Mudes
 flygtig, smilende og aggende Outydringer søge han
 at gætte sig til hvor Mudes Skønhedsplet findes.

Da han til sidst benægtede sig at se paa Mudes [?] ~~Ansigt~~
 giver han ham et let Slag paa kind med sin befke.

Da gættet sig uilkaarligt til kind og han udslyder
 blende: ja, der er der! Han springer op, fjerner

en Haarstok bag Mudes ene øre, og under den
 finder han Pletten. Ausrømt og lidenskabeligt
 farver han Mude og trykker sin mund ind mod
 Skindet. Men Mude betager sig ikke og giver
 sig hen i Omfavnelser.

Under dette Spil ses i Logen Schmitzlaus
 hunge David i Profil. Han sidder ubevægelig,
 men i hans skinnende brænder Skinsygen og Raseri.

Tappet gættet sig og Tilskuernes applauder
 vovet. Det gættet sig igen. Skuepillems forer Gorm-
 inden frem mod Rampen og holder sig selv borte
 tilbage. Et Blik af Gora rammer som et Skældblik
 Mudes ansigt, der storrer paa Mude.

§ 12 7 Faldet. Skolene er ryddet til side og sat

i Gruppen. Gæsterne har fortalt sig rundt om i
faktum og indtage forfriskninger.

Gora kommer ind, fort Keltner; bese-
ser stræakt ud. Man strømmer sammen om den
nævnt i Othello v. Leiss, en alderdommand, der synes stærkt forblevet i Gora, usig.
og komplimenter om sin. Arvid bliver hun stult
for Skuespilleren. Bifaldet samler sig om hende,
mens hun i nogen afstand skæer og hører til med
en lidt forlegen mine. Hun & Gora ser paa hende,
og overmodig indtrykker hun, idet hun siger hende
paa hende med vilje:

[„Alle mest er hende skyldig i, hende!“] Keltner.

og hun gaar hen imod hende.

Hun i det samme trykker Schmittau, der
indtil har været roek, hurtig ind i Gruppen,
stiller sig hen foran Keltner, der skubtes til Side,
og ser hende paa sin Næse, som nærmest sig. Man
har nu den byende, store holdning, som hende
hendes strømme sig sammen til, naar det gælder. Hun
stanser, ser paa hende, - hende tryder hende sin
arm. Hun skæer et Par Sekunder, tvivlraadig,
mens hun ser paa hende med et hadfuldt Blik, -
men saa bringes hendes Vilje under hans! hende
tager hans hans Arm, og de gaar bort sammen.

Blant Gæsterne opstaa en dampet Bevægelse:
Kaffigruket, Madfynd, Forargelse ses i dens Miner

men de samle i i Gruppen og taler sagte med hinanden:
 der er Skandale i Luften! Men snart vunder Forargelsen
 sig med Smuelilloren, der staaer for sig selv og ser med
 foran sig med en mørk skine. Det aristokratiske
 Selskabs spaltede og foragtelige Blikke samle sig
 om ham, - til sidst bliver der ganske stille i Salen,
 mens alle ^{font & fremmed Omsid v. Riiss} betragte ham. ^{Taltes} Da ser han op med
 et trodigh og fortibret Blik, vunder sig hurtigst
 og gaaer.

Selskabet følger hans Bortgang som en Be-
 friske.

Schmullens Bønner tilvare, mørk i Hus.

Man spørger ham ud, - han svarer:

"Grundens skifter Kortyme"

og gaaer om mellem de andre. Selskabet fort-
 sættes.

Bordoir

§ 13 Gora's ~~Daadledige gaaende~~, et stort, smukt, lyst
 end det ene staaer en Række smaa elegante blomsterkaale, hvori der er
 Rens, med to Vandkrukker ud til Havn. ~~Det ene~~
 plantet en del smukke Orkideer.
~~staaer de Bord, hvorpaa de store Bænk med Propiska Engle~~

Gora gaaer op og ned i sit Rokok. Kortyme,
 den staaer i Orkideerne, tager en op og stryger Haanden væsentlig om den
 trodig og hurtig bringe det.

Micheline, Gora's gamle Kammerpige,
 der gaaer op, og ~~en Haandvasker~~ ~~assent~~ ~~og~~
 en lille bøjlet Stue med et usigelig tropisk og kejsersk indtryk kommer
 med Gora's møder ~~per~~ ~~Bevægel~~ ~~g~~ ~~staaer~~ ~~afværgende~~ ~~med~~
 hende. Hun vil hjælpe Gora med Orkidearrangeren, men Gora kaster sig
~~mod~~ ~~Bevægel~~ ~~per~~ ~~Pigen~~ ~~gaaer~~
 en Nakke ~~per~~ ~~hende~~, og med Gaaende Hjerte og strømmende Grant
~~Gora staaer foran Bevægel~~ ~~g~~ ~~hælder~~ ~~det~~ ~~op~~;

fortæller hun hende med lyshed og bøjlet hun er.
 Micheline ser hen med et lidt mildt og forhaand Blik.

Pludselig lyfter Gora og vander sig mod Storm; og
 hastig slutter hun Micheline ind af den nedfaldte dør.
 Hun gaa frem i Stuen, hendes Hoved er brokket.

Schneekhan kommer hurtig ind, meget opvildet.
 Det bryde hender lyder hun mod Storm: du venter
 paa sig derude! Hun braller paa Sneekhan: lad dem
 vandre! Hun bliver mere og mere forbitret, gaaer ind
 mod Mude, bræler:

"Lag det Gøglerskyld!"
 "Nj, - is er selv Gøglerskyld!"

og hun skiver huan ind i Aueglet, spander som
 en Shaalbue af Schwafelke og Frank.

Inde af sig selv skyder hun over Mude, griber
 hende om Arme og skinger hende hen paa en divan
 hvor hun bliver bagved ubevægelig med lukkede Øjne.

Hun ruller sig; Vind og Myster ind. Hans
 Ditsigt har Kulmineret, nu legger den sig. Han
 staaer lidt og ser paa Mude, - bryer sig saa ind over
 hende og lyfter efter hendes Aandedral. Indtil paa
 Sneekhan og gaaer ind.

Lidt efter aabner den nedfaldte dør sig og
 Micheline kommer ind. Hendes gamle Ansigt er
 bleg og ondt, og da hun ser Gora staaer
 hun Manden sammen og skynder sig hen til
 hende. Styrer hende om og vassende, hvisker til hende.

Gora antas qinnu, nu is on, nye is on. Nu
 skaw nu i Randum for Anigst, som on nu
 nu svimmel, - mude Legum nyde. Nu skudely
 vites nu af en beslutning: Nu vuder is med
 Micheline, tage nu om lige Skuldrene og taler
 utanskeligt til mude, - nye for mude ud, bode.
 Micheline skaw et qvibit angst og bode, - nu
 saa bode nu is med og nye en sig af Gora
 drach som Legu nu mudekastet.

Bode skynet is med Gora. Nu: Postpartu
 tage Gora en af Anidiplantene og til is, mude:

["Nu Lythelomel"]

og tage den med is med.

14. Festsalen. Livlig Underholding mellem Gasterne.
 Omdragsfuld, magerig Misker og Tisker.

Schmittan kommer ind. Almindelig Tansket.

Nu nye med en sig Gorus:

"Gorusen bode nu med nye, - nu bode
 is i den ved og er gaad til Ro."

Almindelig Bklagiker, der datter over Vantre
 og Spok. Nu bode is til at bode og.

15. Gora og Micheline kommer ud par en stille
 maanedes vij. Gora nu en Aften bode om is, Micheline
 bode en Tasse i Naanden. En Automobil kommer forbi,
 de skaw den, skaw og bode bode.

16 Tidspær et elegant Hotel. En Automobil kommer
kømt og holder. Gora og Micheline staar ud.
Portieren nærmest er tilbude, og følger dem ind.

17 Et Pølseværk. Gora og Micheline kommer
ind, fulgt af en Tjener. En meget overføjet: Gora
er - hvorn Micheline - i en mørk Sagsligdrakt.

Tjeneren viser quæren en stor et væske til
Micheline. Han rækker Gora en midskedes blanketlen
Hun betænker sig saa meget som et Sekund, men
skriver saa hurtigt og rækker Tjeneren den.

Hu staar:

Sylvia Walruska Skuespillerinde med Kammerjompfe.

Tjeneren bærer og gaar. Micheline puster med
dens Sags, bl.a. en Orchidien, som hun har set i
Vinduet. Gora sidder og skriver ind i den usynlige
Bogen.

18 Goras Boudoir. Schmittan kommer ind, finder
Værelset tomt.

Han staar et øjeblik ^{forbavset} ~~forbavset~~, ^{lærer} ~~støtter~~ saa han
til ~~Vinduet~~ den modalt stes, aabner den og lærer
ud.

19 Goras Forværelse, som stodes op til Boudoir.
Schmittan kommer hurtigt ind, ser at Skudstabel

skee aabuel, g at fowhellen stoorle, g Nyotie v
 kaskie bulker til bulker i Vankie. Nam fowhellen
 wad ow v skee. Nam satter is kugh, - famlet
 in Naamle wot is kugh, - vna i fowhellen
 skee skee wot is kugh, - vna i fowhellen
 g qor in kugh afwergende bewagake: Is vna kugh
 wot af mit kugh! Lat kugh fove!

~~XXX~~Anden Akt

1. Hæs Kællner. ~~Det smag godt~~ ~~kommer~~ ~~er~~ ~~til~~ ~~side~~.
~~Indtrædet~~. Kællner ~~gav~~ ~~en~~ ~~g~~ ~~ind~~ ~~g~~ ~~memorerer~~
~~en~~ ~~Platte~~. Ten. Pige kommer ind med et Brev
 Han tryder det g. her:

Notit Expedition.

Jeg bor nu her. Hvis du vil
 besøge mig, så skriv efter Frk. Sylvia Waluska.

Corra

Kællner bliver på Børn, født forbaudet
 g. rambro, deryn lythlig g. nu et Udtryk af
 Triumpf g. tilfredsstillt Anfængelighed.

Han gav Muriel ind.

2. Corras Notisvarke. Corra sidder ved Uendel
 Michaeline til Skytte fra Munde.

Det Gaude på Børn. Corra bukker,
 hvis til Michaeline om at lulle en. Michaeline gav
 dæken, under Corra falder is.

Kællner kommer ind, g. gav ind et
 lythligt g. forvædet Imit Muriel den til Corra, der
 her sigt is, g. gribte Munde Navet.

Michaeline slæder hæn et Skæp, misbrink
 Blis g. gav ind.

Kællner kysser Muriel Corras Navet, - g. der er
 i hans Værelse med Læst priene g. dristigene ind til.

liger, da hun var Gæst i hendes Hus. Til Gengæld
siger Gora nu - om end med Vanskelighed - at skaffe
sin Forlovelse for ham selv.

Han spørger hende ivrigt ud. Hun svarer
smilende med en Gibe: ja, nu sidder jeg her!

Og hun siger:

"Nu maa vi kjende med hvad selv. Kan du
skaffe mig Engagement med Trænk?"

Han nikker afgjort: ja, det kan vi!

Og lykkelig og ivrig tager han til hendes om Brum-
tiden. Hun nikker og smiler - hører ikke alle hvad
han siger, men betragter ham med sin forlovelse
Gime. Han mærker det og slæber om: det erotiske:
Tager hende Haand, bærer og trykker. Men hun
vurderer hvad for sig, giver ham Haand med sit Blik,
men holder ham tilbage ved Ord og Bevægelser.

Hun har et alligevel lykkelig ved det, han
har maalt, - og han nikker ivrig og siger ud:

Nu vil hun skaffe sig den til Trænk og se at for-
Løse i Ordene! Hun følger ham hun til døren.

Han bliver om et Kys, men hun skæver i smil. Han
gæser. Hun kommer sig til Væggen med lukkede Gime,
smilende, dybt lykkelig.

A

~~Lov og Schussklaus~~ ^{et der har været} ~~Asby de varde~~ ~~de~~

3 Hos Ketter. Skueskilderen gav os 5 mt, men overens i Rølle. Han er ivrigt og uden skæbne artet af Rølle, hvor forskellige Qstus form Spejkt, hvor vil til nævnte Oisone, grunde, springer i vjnd, glet over et Fund.

Det banker på Døren; Ketter slanger ivrigt i Gulvet, Raab: Kom ind!

Døren gav os, og Baron v. Rosca kommer ind. Ketter nikker flygtigt på ham, nær på Rølle næste og ^{tager i en Gal} ~~hænder~~ sit Arbejde.

Rosca kender os i ligevægt, sætter sig hen og betragter den anden med et lille Smil.

Lidt efter spørger han Ketter om noget.

Ketter skanser sin gang, slaaer i Sædet og indtryder:

"Det Skyldes hvor et Gennembrud for mig? ... og for hende maatte ogsaa."

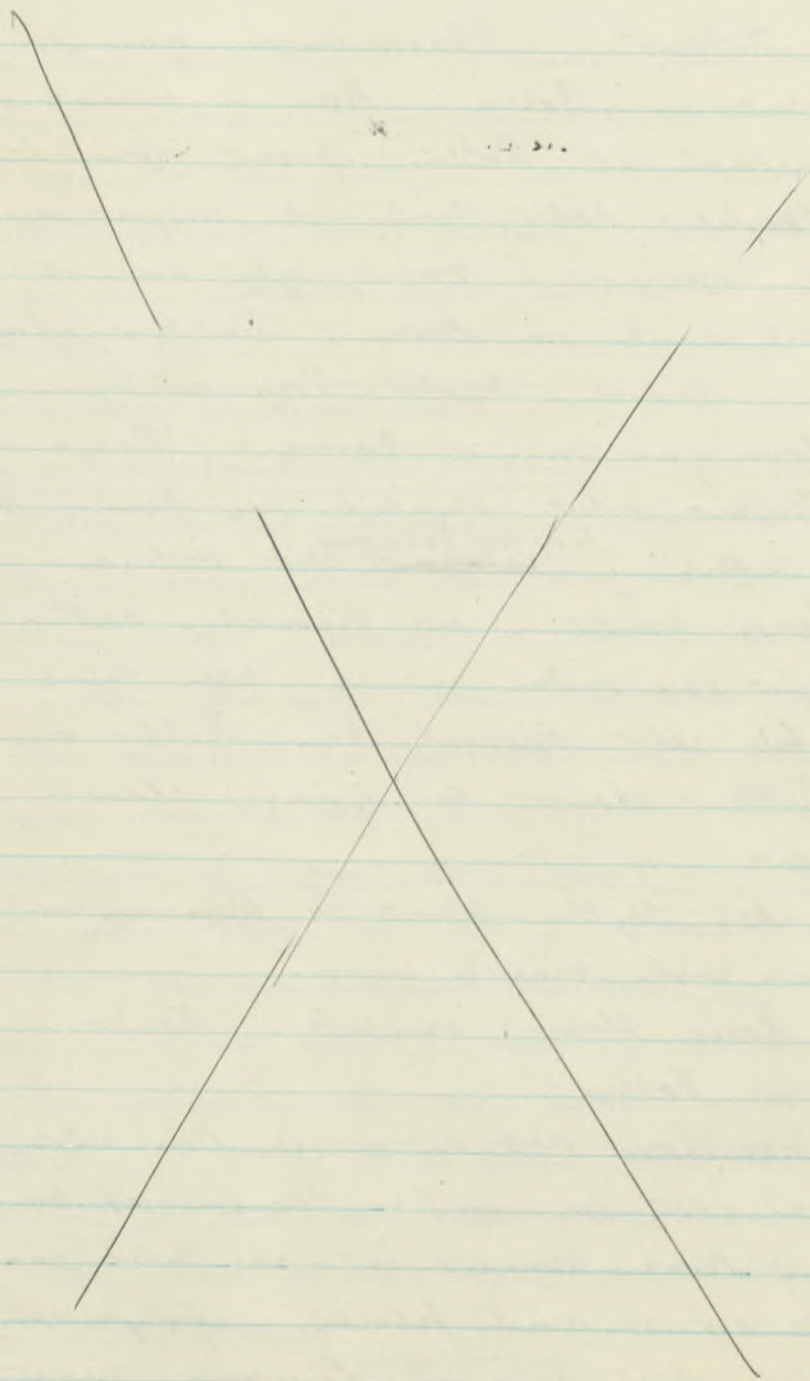
Rosca klapper smilende i Hænderne. Ketter fortsætter med Rølle.

4 Schmitts Arbejdsdovner. Han sidder og læser.

Døren gav os, og (i en Skjæbne af ham) en abbe, ligesom disse kommer ind. De nikker på hinanden. Den fremmede gør et vist fejlskilt og bekymret Indtryk.

Han tager en Avis frem af Lomme, søger på et Skid deri og rækker den til Schmittan.

Handwritten marks at the top left corner.

Handwritten number '21' in the bottom right corner.

Nu tager den og der:

En interessant debut. Paa det lille elegante Bon-
 bonnier - stater paa ~~Paradepladsen~~^{den} nye ~~Stræde~~^{Stræde}: En
 Lidenskabel som bekendt om paa Dage Oremier. I
 den mindste hovedrolle debuterer en ung Kunstnerinde,
 der paa Plakaten kaldes Lyloria Walruska. Under
 det Isonomyen skydes i, efter hvad vi erfare,
 en Drame, der med et fornyet spilende en betydelig
 Rolle i vor moderne Litteratur.

Schmittas kaste Arsen og gør en Bevægelse: Ja,
 det vil vi gøre. Den anden satte Kærlighed i Tidens
 kaste Kærlighed og indsejgende til ham, siger paa
 ham og han er selv, - gør en voldsom Geste.

Nu Schmittas svar:

"Nj, nej, ingen Fortid, ingen Tvang, - hvem skal
 er det for mig!"
~~Armen provokeret~~

Den anden skal ~~Armen~~^{nyttede de Skyldene, nyttede han} forfærdet over Kærlig-
 heds og qant.
 siger med forbehold: Det! Skal han ~~Armen~~ det?

Schmitta mitter. Den anden græder sig. Det. Det
 er godt og skænder sig ned.

§ 15 Paa Teatret. Bag Kulissen under en Ison-
 Maskinfølle og Skatistisk Løbe til og fra.

Gora og Keltner kommer sammen qant fra
 Baggrunden. I Isonmødet bag en Kulisse tager han
 hendes Haand og kysser den. En ser bykkeskælvende paa

XV 20

Minanden g' gaa inden, til sammen. I et Lysebet
kagret den ses en ny Skuespillerinde Marie Wallis
Ansigt; hun skæm g' strækker det hvide Ansigt frem
efter den, hendes mørke Gime følger den uforvundet
til de personder.

XV 6 I Marie Wallis brokete Paaklædningsevner.
Hun kommer ind, et smalt Skindfolk med et intrigant,
opralt Ansigt. Hun gaar lidt frem g' tilbage, plæret
af mindagtige Tanker. Pludselig lyser det op i hendes
Ansigt, hun sætter sig ned et Bord, griber en Pen
g' skriver et kort Brev, - putter det i en Konvolut
adresseret det g' gaar fornujet.

XV 7 Selvmyllens Arbejdsvarden. Man ser og et Par
af hans Venner sidder g' ryger g' snakke i Tusmødet.

En Tjener kommer med et Brev. Gennem tag
hader Tjeneren hvide i Løftel, tager Orvul, trykker det
g' læser

Disse du vil have dens Næsten tilbag, saa berit
Munde en stor Jubel ved Premieren paa Tirsdag.

En Hender af Teaterfolk.

Han skriver et Quidtke uforvundet paa Orvul,
- men ryser sig saa pludselig, g' da Nærmere nærmere
ig' ham, sætter han den ~~ind~~ Orvul. De hører
det over Minandens Skulder, - Han strænger sig paa
~~den~~ ~~man~~ ~~de~~ myster paa Orvul i efter en, og
7 Haandlungene bød det udgaa.

trækker spættene paa Skuldrene. Gennemtan har talet
 forvildt og staaet et gjættigt og skinnende paa det, ligesom
 Kvindens. Men med en pludselig heftig Gestus knæler
 han det sammen i sin Raad, kaster det fra sig
 og skubber sig til de andre.

Efter Generalproven

§ Georas Notisvante. Sagstys.

Geora kommer ind, fuldt af Hektner. Han
 hejger over tomt, han beholder sig paa. En ser
 ansættelse og glæde ind, - navnlig er Hektners smil
 straalende og selvvidt, næsten som en Triumfators.

Han gik nok Gestus fra sin Rolle, og vunder sig
 især hende: Ikke sandt, var det ikke særlig godt?

Han vilde i uforbeholden Syld og Slapper
 i Nærværelse. Det er lykkelse.

Jørgen gik op og Micheline kommer ind.

Han er paa Hektner med et skæmt, mistroisk, næsten
 hadfuldt Blik, - gik han til Vinduet, tager Orkidien
 og viser den til Geora. Han siger tomt.

"Orkidien er smukket, Jørgen."

"Min Lykkelovelse!"

Geora slaaer Nærværelse sammen og skinnende paa den
 smukke Blomst, - kaster sig pludselig ind over en Stol
 og græder. Micheline gik, med et Blik til Hektner.

Hektner er paa Geora, lidt irritert: Men gød, er

det vigt at græde over! Men nyet is, og smil at
smile. Han ler, og bræder spøgende med Fingrene: Tank
paa imorgen! Farvel!

Men lovre sine qine, følger han til skolen, sukker
hans daubler, som han nyser. Han gaar ud.

Men skaa tilbage, betvivl, - ligesom overskygget af en Anden.

Premieren

9 Teatrets Forhal. Publikums Strømmen ind fra Gaden
og skovler is gennem Hallen. ^(Og Overt. v. Rios med en stor Bælt.) Ogsaa Schmeckens Venner ses.

Paa Væggen ses store Plakater med Skjults navn
en Lidenskabelig i magtigh Dagotaver, og Coras, Truespillernes
Navne - Sylvia Wabowska, Franz Helmer med fremhavde Typer.

10 Coras Oa Skrivingsaarde paa Teatret. Cora gaar
omkring, i stort Tøjle, sminket og parykket, parat
til at træde ind paa Scenen, - fuld af Selvtillid af Oa Skrivelsen,
der ustandstligt pille med Enkeltheder i Kostymet. Cora
gør et glat og billedfuldt Indtryk.

Helmer kommer ind, Kostymet som en fattig
Kommunialt indseende og Mand. Hans Væsen er overbeviist.

Cora er forbauset paa ham, tager hans Haand
og holder den i sin. Spørger ham ud. Han svarer

["Musk, det er hele min Brønst, det gælder!"]

Men opsummerer ham.

En Avisist melder noget og forsvinder. Helmer griber
atter af en Skabon, men tager is sammen. De gaar ud.

~~første Møde med~~

nr. 11

Efter første Aft

Scenen, set fra Julissen. Cora og Keltner står
sammen nær Scenen, - Tappet er lige ganske mit.

Tappet hæver sig igen, de skæer ind i hinanden i Naaden
og bøjse is smilende for Ublissement, som ikke ses.

Den Rudek flyver op nær Scenen, Keltner kager den
og overrækker den smilende debutantinden. Tappet
gaar mit.

12 Coras Paakledningsvarden. Hun og Keltner kom-
mer ind sammen. De ser lykkelige ud, ^{begge to} ~~den~~ om
~~paas~~ ~~den~~ ~~stærkede~~ og ~~bragte~~. To Skuespillere
kommer til, den ene hilser den anden; den første
en yngre kvindelig Mand ~~opplander~~ den begge og
strækker Armen begjæret i Vjnd. Den anden, en
ældre Bon vivant, på hvis Mening de ijsenselig lægger
Vægt, kager ~~den~~ ^{Keltner} ~~den~~ om Skuldrene, taler glad til
^{ham} ~~den~~ og ^{ham} ~~den~~ opmuntrende.

Efter anden Aft

13 Scenen, set fra Julissen. I den midte Julissen
stær Keltner, skat i en smagfuld Dagligdragt. På
Scenen Cora, skat nær sammen Maade.

Tappet er netop ganske mit, - den hæver sig
igen, og en Regn af Blomster flyver op omkring
hvid. Men den næste Naade ind efter Keltner,

Apr 24

der nu bræder frem paa Scenen. Nu i det samme
sagtes Blomsterengen. Tappet sank sig. I det
dne gaar en igen, gør Keltur en angelig Bovejelse
og gaar ud i Skibsen. Tappet har hørt sig og
Blomsten rejste sig over Gora. Nu bøjede sig
og Tappet faldt. Nu gaar ud i Skibsen, ser efter
Keltur, men finder ham ikke og gaar ud.

14. Goras Paakledningsværelse. Nu kommer ind, alene;
Nu har Blomster i Næderne, ser glad, men lidt angstelig
ind. Tjenerne kommer efter ind synger af Blomster. Pa-
kledningen slaaer Næderne sammen. Gora smiler
af Glæde, - men ser pludselig uslyk og angstet med
Søren og nærmere sig den.

Den ~~nu~~ gaar op, og Keltur kommer ind. Hans
Mime er mørke.

~~Keltur er en Næder paa ham, han skælder hende
ud et forceret Løsel. Nu skiver ham ind i Gjennet
og spørger ham ind og indtraangt ind, - han sætter sig
tans og mørk, og skifter Næder i Næderne. Nu er paa ham, berøvet,
ind en Angerelse Vendinger: ja ja, det gik jo rigtig~~

~~hant! Nu nu mæde han forceret Slæmning, og berøvet.
Pludselig rejste han sig og gaar ind Søren. I det samme
delt bandede paa Søren, Paakledningen balle og,
gaar den op, og stænk v. Reiser kommer i Smoking, ind med en Lige
mordage et Par af en Tjener i Løber, der rejste Skæntes,
Bukel. Det at se Kelturs mørke Ansigt, siger han forsvækket til Søren,
balle Søren og gaar Gora Børst. Nu aabner Skovværelsen,
men Keltur rejste blot paa Skuldrene og gaar. Obersten kommer ind.
Tager en Billede frem og løber~~

"Den dybtbejlagte er fløjet højt til mig
Gaal"

Han bukket og smidte for Gora og giver hende Bukkelten.
Nu tager den nu en unæds Mime og legger den fra sig. Hans
gør Tilnærmelse, men viser ham kort og byder af. Han gaar

~~Gora sidder ubevæget med Billedet, Haanden, bader den tungsomt overhalet i et Skot, skinn fra for sig. Kællner se skændt hans Mund og betragter med en ørblyndhed af Jernbyen. Men se ham, og give en lille smilende Blygde som for at skyde Billedet. Han rejste sig og skælder Haanden ned efter den. Jan smiler den lidt forlegent og angstet - og give ham den. Han læser den - give en spottende Grimasse, vider med Haanden, og kaster den hen paa Hundens Bort.~~

~~Han er paa sit Værelse, indtil det ser ud af gaar ud. Paa Klædeskum træde hurtigt til, - og med et alvorligt Ansigt tager Gora fat paa Omklædningen til sit Arbejde.~~

Efter sit Arbejde

15 Teemu, et fra Tullisen. I Tullisen sidder Gora, klædt i en ussel dragt, med et stort Mark, der rindes over Taven og Lidelse. Paa Teemu står Kællner, klædt i en pragtfuld Pels, med høj Hat. Tappet gaar og og han borie sig for Publikum.

16 Tilobruopladsen. Alle Tilobruerne har rejst sig og er i en bølgende Bevægelse. Ingen Klapper, nogle vinker afværgende med Haanden og med Skuespillerens (som ikke er) og rundt om maade et Navn:

„Walewska! ... Sylwia Walewska! ... Walewska! ...“

17 Scenen, set fra Tullisen. Heltner skær på
 Scenen. ^{Jeppe er uden pille.} Hans Ansigt er ligblegt og forbrækket, han
 kommer håndene, under sig bølger og gær kort tid
 ud i Baggrund.

Men over i den midtsøth Tullise har Marie Walli's
 smil, frimodige Ansigt og brede fine fulde øjne.
 Nu holder hun sig efter Heltner.

I den første Tullise sidder Gora. Fra alle
 sider kommer Skuespillere og Skatister hen til hende om,
 trænge sig om hende, siger med Jappel, antyder, at
 Bisfader og Raabene på hende ikke vil høre op. Hun
 vager sig, men siger sig Absolut og gær ind på
 Scenen. Hendes indtryk er alvorligt og bredt.

18 Tilsynpladsen. Den er et bølgende Mar af
 Begjæring. Bisfader, Raab, Viften med Louise's Klader.
 Blomster skryger om på Scenen. ^{Sort og frummet Øst e. Riss} Hun Schmuckens Vundt protesterer.

19 Scenen, set fra Tullisen. Gora skær alene på
 Scenen, borte sig alle og alle, alvorlig, med Raabene
 trykkes ind med bølger, mens Blomstene flyver
 om hende.

20 Goras Paakledringoverdelse. Det er en som forventet
 til en blomstehave. Hun kommer ind, alene, i sin
 fattede brant. Felter sig stille midt i mellem Blomstene.
 Hun siger sig sig end til Paakledersken, der gær. Hun
 faldt sammen og gæder forbrækket midt i sin Triumf.
 Off. Her vil først være stor Kær for
 Skuespillere og Journalister etc.

21. Helmers Paa Klodningsværelse. Han kommer ind,
~~smukt, forbløst.~~ Menger tal og det for sig, kaster
 sig over en Stol. Han gir et fuldstændigt forkejet Indtryk
 det kaster sig over Børn og Marie Walli lister
 sig ind. Han ser ~~knæp~~ paa Bunde. Han bløder
 og brumder:

[" Hvor dejligt den dag spillede i aftun! "]

Han vrakker paa Skuldrene og siger haanligt
 ut: Det var jo den anden, der havde Sukces! Mit mig
 er det forbi!
 Marie Walli smiler listigt, vrakker de over for
 og girer ham det. Det skæer:

Gode Carl v. Schmuckhan.

Hvis du vil have flere Bøcker tilbaer, saa send
 Brevet til ^{eller} Sukces post Oranien paa Tirsdag.

En Hund af Teatrefolk.

Han ser hvent paa Bunde, siger paa Bunde: Det
 har du skændt? Han siger paa sig selv: Ja, jeg!

Hans Minne opklars, han ler haanligt: Aha!
 det er altsaa Forklaringer paa Bunde Sukces! Og
 han stiller Bunde til sig.

Børn gaver og Coras Paa Klodningsværelse kommer
 ind og giver et Par Ord. Han svarer kort

[" .Tig givinder, at is kommer tyg til Bunde i aftun. "]

Paa Klodningsværelse gaver. Marie Walli smygger sig ind
 til ham. Han girer om Bunde, trykker Bunde ind til sig
 og Myser Bunde: Det er dog is to, der høer sammen!

Notvante
 Nr. 22 Cora og Hjørn. Blomster og Buketter mest af hest.
 Dammes Besyoning.

Cora kommer ind, i Myrumbælt. Hun ser glad,
 men nervøs ud; hun vender hane. Gaas omkring og
 ordner lidt, hylpud af Midelvane, der er kommet ind.

Dorn gaas op, og Helmer kommer ind. Midelvane ud.
^{læs} Hun gaas hane imøde, - angstlig, lykkelig. Han
 har sit forreente Smil paa, hveder med Blomstene,
 hun har faaet i aftun, bipe is for Mund i en
 paradierend Kyldest. Hun forstaaer ikke Spøttun,
 men smiler og nikker glad.

Ja far han et andet Udtryk, taar Orvud
 frem og viser Mund det. Hun lars:

[Gør Carl v. Tilmuthan.]

Mis se vil have Dore Kresten tiltaag, sa
 berod Mund en otar Lukes ved Preminen paa Tirsdag.
 Ten Klud af Teulofalk.

Hun staa og ser lidt paa Orvud, uforstaaend,
 - mens han triumferende betragter Mund.

Hun nyder paa Orvud, Maater Orvud
 for sig og marmur is hane. Hun kan udbydes
 Maandigt:

["Der har vi albaa Forklaringer paa Dore's Ly- i aftun!"]

Hun ser forundt paa hane, og siger
 ganske sagte:

"Jeg har spillet godt færdi is alle dage"

Han raser, hæmmer, slaar is for bryllup:

"Det er mig, der er Kunstner!..."

Færdi, i en Grevinde!

Han bærer dygt g karadierende. Og gaar.

Han ser efter ham, slum og ubevægelig, ravel
i Hjertet. En Huldgegning faar nuud til at
myke, g Mandes Gine bliver som udslette.

Tredje Akt

Eme!

1. ^{Notvandt} Aas Coras Morgue.

Han kommer ind, i en Morguekjole. - Han ser
brud, forvaaget g fergrammel ud. Bevæger sig med
Bæver. Han siger, - en ^{Pohltjener} ~~lige~~ kommer ind. Cora
spørger ^{hans} Mand om noget, - han gir en brygkude Geste
og gaar. Cora griber Telefonen, siger op, slaar en
Stund ud Rind for. End, - ingen svar. Han
gir en maablis Gebærde, gaar langsomt hen til
Vinduet og slaar en lille Tilt g skiver ud.

~~Ikke tidlig bryde han Rindt g bryde bryde Rindt
sit for Ansigt: Han er ud at bryde i Grand. Han
satter sig ud at bryde Ikke bryde, da slaar ud bryde~~

~~og indvendt bogen som hovedet dregtes med mere besked
 XXX En anden skibet af, og den sidste del af sin
 sandhed og med nok Papir, der lige som
 havde. En del af dem var tilkomne, men lige
 som og er tilgængelig for det det er indfaldet fra
 under hand:~~

~~(Sine Lykkefølelse er flojet ligesom til mig.)
 Gode~~

~~Thun er en, glimrende med Pindene, - der flakket
 id evigt Raab gennem hendes Sjæl, og som græder
 denne glimrende Skæbning som en strålende til Frelse,
 fagede de flygtige besværgelser, skinnede et par Ant,
 stilledes det i en Hensigt og adroste det Ringet.
 Lige kommer, faar smil og gaet.~~

~~Leve strakte mit kaerligt Arme op at, - som
 i en Bon til en skæbne Gud.~~

3. ~~Des Gode v. Jekmetten. Han sidder ved Bordet.
 fordele sammen med nok af sine Venner. Ser
 omvendt og konverserer, han selv er tavst, med
 en uspenst Aine.~~

~~Tilværelse kommer med et Brev, som lige
 det husket sig fra Haandbrevet, lige som det
 fortæller. Der skæde~~

~~(Jeg kommer tilbage.)
 Gode~~

Skudelig grebs hun af en beslutning, gav hun
 og kaster nogle blikke over sig; skynede sig ud.

2 En gade. Cora kommer, langsomt og
 forriktig spidende. Foran de nye stauer hun,
 se og mot vinduerne i stuen, og da søren
 ind til disse skudelig gav en, trykkes hun ind
 i mot stuen og staa skjult.

Ketters kommer ud af søren. Han gaar
 ud for stude fra, se og om. En Automobil
 kommer komer, han stauer den, staa en og
 køre bort.

H Cora staa lidt og ser efter ham; gaar
 for ned en anden auto, staa en, søger fremad
 for Schauffören. Vognen køre hurtigt.

3. En Landvej, der fra Byen føre ud naar
 Landet. Man ser de to Automotiler køre
 efter hinanden naar vejene, og forsvinder.

4 En landlig kro nær udenfor Byen.
 Et Laage staa Marie Walli og spjader ud.
 Skudelig smiler hun og gaar lidt frem. Hun vifter
 i Naaden, og et øjeblik efter kommer Ketters
 Automobil komer og stauer.

Ketters staa ud, blikke, og gaar ind med
 Marie Walli. Vognen køre bort.

Lidt efter kommer Coras Automobil. Hun

skaa'nt, sier til Chaufføren, at han skal
vakte, og gaar ind i Haven.

5 I Krokavn. Keltner og Marie Walli kommer
nu hinanden under armen. En landig Cyvantes
kommer dem imøde. Keltner giver ham en Ordre
og han gaar. De to andre gaar videre hen imod
et Lyshus.

6 Cora kommer forigjort og spejlsende ind gennem
Haven. Hun gaar bort fra Vognen for ikke
at blive set, gaar ind i mellem Træerne
og forsvinder.

7 Lyshuset. Keltner og Marie Walli har banket
sig. Foran dem paa Bordet er solit Færbord: Ost
og Smør, Spejlæg, Ost, Radiser, Æl. De spiser og
mar det godt.

Bageren dem dukker Coras Smikkelen frem
mellem Træerne. Hun har Eftersærets Løv i sit
Haar og ser besynderlig fjern og aands-agtig ud. Hun
staa og stirrer paa dem.

Ved en mildeagtig Bevægelse af Hvide, ser de
deres or og ontager Hvide. Keltner faar tilbage og
spejler ubillkaarligt sig Blis, men Marie Walli
ser Hvide frækt ind i Ansigtet: Tid nu, om gævinde!

Cora siger tilbage og forsvinder mellem Træerne.

8 Wulfar Kroen, hvor Coras Automobil holder. Cora
kommer ud, giver Chaufføren en Ordre og gaar op i
Vognen. Den Kørsel borte.

9 Coras ~~besv~~ Nødværke. Hun kommer ind, saa smil og betvint, at hun neppe kan slæbe sig frem. Sæther er i Skrivbordets skur og vider sig for frem for sig. Tager et Stykke Brødpapir og skriver med Blyant et Par Ord. Brænder vider.

Fil Teaterdirektionen. By kan ikke spille den Rolle mere, vi er altfor store og syge. De maa lade sig gaa. Cora v. Schulten

I det samme kommer Micheline ind. Hun er Coras Ansigt og rejser paa Nødder i den dybeste Melancholi. Cora ratter hende omst, hun hører det og hundes Ansigt lyser op af Glæde.

"Gaa flykter is ud hjem?"
"Hij nej, ikke hjem! Ikke hjem!"

Micheline bliver ivrig og alvorlig: Hvad skal vi sa-
kus af? Vi har ikke fler Penges! Cora: det er ligeegyldigt!
Ost i alle hjem! Micheline gaar betvint med smil.

10 Indenfor ~~Stalden~~ ^{et lille jæmt Hotel}. En Automobil kommer komer og slauer. Oberst
v. Reiss staaer ud, spørger Portieren om noget og gaar ind.

11 Et forvædet møbelsne Nødværke. To Luge, Coras og Michelines.
Cora er alene. det kommer, Oberst v. Reiss kommer ind. Cora hilser ham
i alle, men han sætter sig hos hende og siger med en hysterisk Mine, at han kan
hør om hundes betvinte Situation. Cora er et spidde forskude paa ham:
Skulle hun modder hans hjælp? Men han bliver paa trængsel, - hun rejser
sig - han bliver betvint og begynder og græder paa om hende, - hun
staaer ham forbitet tilbage. Han forsvinder.

12 Et fælt Privatværelse ved Midnat staaer Cora og
skriver ut. Hun er ydrest forvædet staaer og hundes ansigt
er bleat og forgrammet.

Dorm gaar op, og Værelset, en byt Rom ud et brutalt
ansigt kommer ind. Dorm lader hende staae aabne efter
sig. Hun gaar hen til Cora med et Stykke Papir

23
i Naanden. Gora vunder is of en skyg og bange paa hvide
med en uforskaemmet mine ratter veltinden Gora Papirer: man
is sa paa mine Duer! Gora ger en vrag, midlydende gubus. Kommer
sætte Naanden i Giden og omgiver med mig Haan og Skaldsord.
I Dornen andre Kusbeborn trængt is sammen og stemmer grinerne i
saa Akkompagnement til Komms Forhaanden. Gora skæer og stirrer
Ajalpevok paa den en Naanden presset ind med sin Hinder. -
Man pludselig spræder Skam ved Løve, og Mielutine kommer ind, man
er fæltig blut og her en lilla tom Hurv paa Armm. Man er Optinnet
hendes borte Skitshke rantes is, og end nogle waen det faar
man Skam paa Dorn, sidt den knurrende Vektinde. Man vunder
is med Gorn, der halvt bevidstløs er smilet sammen, mykter
med is hi is og brister hende. Man er fast Bestubning er en
opstaaet i hende. Man gav man til et Hudedskab og ligger det
op. det er font, - man hende smutte gaaet, smørk, broderne Sjæl,
som man ^{var} viferik, da man forstod Gør Schmittans Hus, hænges i Skatth.
Man tager det og mykter det fast om is med en determineret
mine. Og man mykter hi Gora, der ender sidde og kniber
sammen af Angst under Indtryk af Optinnet for, -
og gaaet.

§ 13 Hus Gør v. Schmittan. Man sidde ved Fokostbordet
med nogle af sine Vener. De smiler og kommisserer; man
sede er taus, med en mørk mine.

En Tjener kommer ind, og med en hærmet, op-
virket mine gav man man hi Schmittan og take saak
hi ham. Schmittan ryster is hurtig, bestyrtet, - skæer
lidt, kvælraedt. Man giver saa Tjeneren en Ødre. Tje-
neren gaaet. Schmittan vunder is midlydende med de
andre, og gaaet ud.

~~Geora's Noblentræn. Hun kommer ind, saa trosser
g. ind, at hun som kan stobe's frim. Lader's fald
omt paa Strimbrødsoden.
Erant sidder af og Hun sidder lidt og ser
frim for sig. Tager et Stykke Brovnapir og skriver
et Par Ord. Ser paa.~~

Sit Fædres Smilken.
By kan ikke spille den Rolle mere, is er
altfor mel og syg. Se maa lad mig gaa.
Geora v. Schmittan. ~~Geora v. Schmittan~~

I det samme kommer Micheline ind. Hun
ser Geora's Ansigt og nyter paa Nærhed i den dybeste
Nøjelse. Hun gaar hen til Munde. Geora rækker
hånd Børst. Hun kører det, og Munde's Ansigt
lyser op i Glæde.

"Aa Gud vil mig Geora for det! Ser flytte vi vel hjem?"
"Nej nej, ikke hjem! Ikke hjem!"

Geora taler blødt, søft, i et lidenskabeligt
Tonefald. Men Micheline bliver ivrig og alvorlig: Hvad
skal du da her af? Du her ikke fler Ouse!
Geora går en deusert Østus: det er ligegyldigt!
Dan ikke hjem!

Micheline nyter paa Nærhed, tager hånd Børst
og gaar ud.
10 d. Et sandligt modløst Væsen. Et Væsen
skær Geora og skriver ud. Hun er slakt i en faldt
Længde og Munde's Ansigt er blødt og forgrammet.
Hoven gaar op, og Væsenen, en yngre lyk Hone
med et brutalt Ansigt, kommer ind; Som læser hun staa
aaben. ~~Geora v. Schmittan~~ Hun gaar hen mod Geora med et Stykke Papir

11/4 Goras Bendir. Mit; Værker skæer Micheline,
 Men er i en en et bveest Auiat, mter mit paa
 Roubt, lere sin Gine en Snippe af Sjalt.

Son gav sig i Schmittan kommer ind. Hans
 Min er baad, men han har out ved at skyle, her
 broygt og ansandt han er. Han skauer paa Micheline
 og er mætt paa Mude.

og Micheline fortæller om: mit sin nylunde
 Rand, en sin bedrøvet Gine, Mvortan det skæer til
 en Gora. Og hun udmaale Optimist en Verliender:
 mere kan inge udnyges! Og hun beder: Kald Mude
 tilbaer!

Schmittan, der kaamer en sin frustoydende
 Brogeter, - niver i ^{her} en en afgømt Qestas: nej!

Micheline ~~beder~~ beder: Hvorfor sig ikke?

Schmittans Onsigst bliver haardt, han vil optære
 enhver videre Samtal. Men da vilde Micheline sin
 Brogeter Skikkelse, og Mudes Blik frættel med hans.

Hun siger:

„Gvinderen har ikke forbrudt sig imod dem!“

Men han slaa Armmen over kors og stirre forbitret
 paa Mude: Og det vover du at paastaa! Men
 Micheline harer om en Arm som for at overre, og
 Mudes Blik er saa fast og Mudes Minne saa sandt, en
 at hun gør Indtryk paa ham. Han stirre paa Mude, fast
 hvidende, en gættel af Angst og Haat. Han girer Mude

om Skulden og disse kunde vi i Ansiget: Er det sandt?
 er det sandt? Men sikker, kammeret og Graaden. Da
 Nam staaer til Gildet, som huserne i Grublen
~~hader han sig ligesom sigende og har den lille Hans Skulder,~~
 og han guser sig op til voldsom Hadde. ~~Den~~ ~~Fanden~~ ~~slaaer~~
 de tid. Han har stovet, og er Lussen af sig lidt forer
 han hans og sig sigt Ansiget. ^{Men} Han sa klare hans Ansiget
 om det ~~lykkelige~~ ~~Staat~~, han tager om Micheline og skubber
 hende ud og sig: Vi maa afsted!

~~5. Schmidtens Guesstue. Nam kommer sidder ender ved Bordet.
 Nam kommer ind, hurtig og beslutet, og siger stax. I med
 indstille sig, som Nam, og sig skal hui og hude sin Kunst
 Nyer: alle som er rigere da sig, maabruk, vantro, forargede.
 Et Par hefler indsig sig siges i med Nam. Nam kan sigt solval:
 "Se der ikke sig omgaaes hude, kan hulle, alle omgaaes mig"
 og gaar. Optilende faar de andre troelt om at komme afsted.~~

§ 15. Gora's fattige Venner. Nam sidder ved vinduet i samme
 samme kotte Skilling som for. - Som gaar on, og Schmidt kommer
 ind, fulst af Micheline. Gora nyet sig og stax ubrovet og stovet
 pa ham som pa et Lign. Mit pa Gubok stauer ham og boder
 Armmene ud ind hude. Nam slaaer inden en Skund ubroget,
 - men kompost, naesten ubrodet drages Nam om ham ind
 hans Favn. Nam omskubber hude, og forer hude ud.
 Der er ikke rekalt et ord imellem dem. Michelines
 følger.

16 Coras Boudoir. Hun gav omkring i Stuen, ovenoverly
 ussøj og nesovis. Tit lytter hun som om hun hørte
 muleri, strækning, igennem Lyden, og hun stirrer omkring sig.

Som gav op og Schmittkan kommer ind. Sa hun
 se herin ~~hans~~ kaper hun sig sammen og bøjse Nordre
 ned i sky og usmyg mine. Han gav hun til med
 se forskude paa med, styrke hundes naar. Sa
 siger han til: Har du ikke Lydt til at køre i Tæt?

~~Den~~ Hun nikker. Han gaar.

17 En Gade i Foshaden. Coras vogn (ikke automotiv)
 kommer langsomt kørende. Hun kommer forbi et
 Hus, der er et som et lille Foshadskate. Foran det
 er anbragt store Plakater med forestillingsnavn:

Romeo og Julie med Haumbogstavn. Paa Plakaten med
 franske Type: Romeo - Mr. Franz Keltner. Julie - Tit
Maria Walli.

Sa Cora se Plakaten, giver det et Stot i hende
 hun bøjse sig frem i vognen og stirrer paa den. Sa
 raaber hun til Kuskten, at han skal køre til. Hun
 kører sig tilbage i vognen. Hun kører hurtigt bort.

18 Schmittkans Arbejdsværelse. Aften. Schmittkan sidder
 og læser. Cora kommer ind, gav hun til ham; han
 rejste sig. Hun siger, at hun er borte og vil gaa til
 Dr. Røtter han sin Pande. Han bryder flygtigt
 hende Pande, nikker til hende. Hun gaar.

19 Cora Lovvander. Hun kommer hastig og udsløst
ind, og som et kast ind, kaster en Affendante over
og siger sig selv.

20. En del af Tilsynsmanden og Tjenen i det lille
Frokoststue. De forrest Rødt på gulvet ses, og
de var af de smaa Loge skovene. Dermed et Skotte
af Tjenen.

Publikum er udvalgt jævnt: Artisterne og smaa Navn-
værkere med deres Kinder. En Loge skovene staa
tom.

Paa Tjenen ses Marie Walli og Kellner. Skuespil
skueing nærmere er: Romes død.

Det naive Publikum tyder ganske, og appaantent
intensitativt. En kort Kvindes gave og gennem
Rødt, da en elegant Dame, har historisk kommet
ind i Loge skovene: Cora. Hun strax efter ganske
alles Opmærksomhed igen af de Spillende.

~~En Rødt skov efter gave ind over de døde Romes
brage Befaldt endelig her.~~

21 Loge, et fra den modalt Side. I Baggrunden
Cora; indfor: Tjenen.

Cora har slaaet Hoved tilside, og skiver nu
med hele sin Hæde, og, forhindret Tid straalende ud af
gennem paa Kellner og Marie Walli.

og da Romes er død, og ~~gennem~~ ~~indfor~~ ~~indfor~~

Tappet er fælt under tragend Bifald fra Publikum,
 hvis hun er kunstik og flygter ud.

22 Coras Boudoir. Maasikin og halvmoerk.

Coras kommer listende ind, kaster Haabne, synder
 ud foran en Stol og skyder Ansigtet i sin Haand.

Da viser de Billeder fra Scenen for og foran hende:
 Helmer som Romeo, Marie Walli som Julie. Hun
 viser sig forfærdet og løber ud.

23 Coras Forvarde. Nat. Maasikin. Cora

ligger i Sengen, roligt sovende. Opløst, rinder hun
 op i Sengen, lysvaagen og skissende: foran sig Billedet
 af Helmer og Marie Walli. Hun synder silvan i
 Omtum og Billedet forvinder.

24 Coras Boudoir. Nat. Morgen. Paa en Sivens
 ligger Cora utvovet og Ansigtet nedad, Raar
 sprud ud.

Schmittan kommer ind. Hans Ansigt er fortrukket
 af Arbidetke, hannen vovner for hans Boudoir. I Raanden
 ser ^{han} sig Papir.

Han gaar hen til hende. Hun vovder langsomt
 sit Ansigt op mod ham, - et Ansigt der er for Mergel
 af Lidelse og Angst. Men han ser det ikke, naar
 blot dirrende af Vred paa Papiret i hans Haand.

Det er et Teatronsprog: Romeo og Julie. Med Kibness
 og Marie Wallis Navne i utvovde Typer.

Han vaakte: Pivt dig op! Da kom ille roret ig, grebet
han hude i Arme og sine hude brøkkale i vjert. Han
miste hude: Saa da kom ille indvan han! Og da
han stog ille over, men blot skinte par han, skyndt
han hude haardt i skivnen, og havt rasende de
huglde hende over hude. Saa storme han ut.

Han skinte efter han med et besynderligt blik, der
naesten helt er utskult.

Efterhaanden komme der mere Liv i hundes
Tale igen. Han gikket i sinne, - rejst ig halvt
op, - en Tanke er faldt i hunde og arbydte ig frem:
der er noget, han vil. Til sidst rejst han ig helt
op, - hundes Gine er en Mare, hundes Blod Jask,
naesten skivende. Han prøvet hantone med hunden
som for at samle alle det, der roret ig derinde,
og gaar ud at Døren.

25 Schmillhaus Arbydsventer. Han ridde husevener
i mørk angur over hude han ha gjort.

Døren gaar op, og Lora komme ind, saa sagte
at han først hore hude, da han staa lige bag ved
han. Han farer sammen, rejst ig hurtig, og staa
foran hude med et hejst og forlygt Tind og noget
med hylende Gebardet. Han hør hude, - og hundes
Gine glimter sort, som han sigt det

"I vil spille for dig taffer... for dig alene!..." {

Han er forbavnet ved, men midt, fordommets stand. 40
Hun gaar. Han er efter, trods på skubben.

~~Hans dæmte lys og, han strækker og taler
borte, siger hendes Naand. Han gaar~~

26 Gøras Kontor. Det er Bort sidder hun og
hans fejervagtig knold ved forskellen om en Ting, men
han ligger foran sig: en ganske lille Flaske, Træl, Sax etc.

Hun rejser sig, gaar hun og tager en af Orkideplanterne
og kommer tilbage med dem. Hun sætter sig, tager den
lille Flaske og fastner den ved Hjælp af en Lytråd inden i
Blomstens Hals. ~~et~~

Føstørst ses hendes Nanders Arbejde her. Paa
Flaskens Lidsel lyses Ord: Cyankalium.

Da hun er færdig og giften er skyllet i Blomster-
kalken, slaar hun og er paa den med sit stirrende Blik.

27 Festsalen. Den er fuldt optaget. Foran den lille
Træl i Baggrunden slaar en uret Lænestol.

To Musikere, den ene ved en Lyk, den anden
ved en Violin kommer ind og sætter sig foran Trælet.

Schmuckan kommer ind; hun er i Kljole og
Hvidt. ~~Han er glad og anspændt ved~~ Sætter sig; Lænestolen.
Han har et Blad Papir, et Program, i Haanden, og sidder
og ser paa det.

Naanden vises med Programmet:

Lyttes Træl.

En Faulsari!

Tappan er glad til Gode. Scenen er en Have, stædt af Musets Plante: Vinterhavens og Vårhavens forskellige Blomster. Næsten her de lyse Foraarssol, men midt i den, på en indadvendt Plads, står den søde, søde Orkide.

Georg kommer ind, Medtælle i sort. Schmuller ^{høfligt} ~~afplander~~. Luthen spiller.

Georg indtræder med sine Begreber og sit Mimespil en dybt, bred Ligeagtighed, - tilværelse som Heublis, at hun tillykter sig Noget med det sorte Sko. Luthen ledsager hende med dæmpede, monotone Klange.

Lan anslaaer Luthen en lysere Klang, Violinen falder ind med lokkende og aggende Toner: Georg staaer den sorte Sko tilside og rejser sig, dybt aandede ind: Foraar.

Georg medens Luthen jibler og ler og Violinens Toner stiger gennem Smerte til Lykke og Ekstase, strækker Georg befriet sine nøgne Arme op i den lette Luft.

Schmuller afplander. ~~seer~~ ~~skæbne~~.

Georgs løfter hænder griber om Orkiden, trykker Blomsten af og tager den ind til sig.

Luthen og Violinen slænges sig sønsomt ind i en prikel af Lidenskab, - og Georg synker ned, Kæster

Novide tilbage og temme blomstens Ralk.

Schmittan appaunders næstgen og rogerinde.

Coras Legeme er blum stille. Musikken
stiller af, - og slar over i en damp, fjern to-
mme Klang.

Schmittan appaunders vidvarude, njer sig
og gaar op ad en lille Trappe til Tjørns.

Han mærker is Cora. Hun er død,
og i sin Daad har hun Orlidien, Lykblomsten,
der har dræbt hende med sin Gift.

2 Okt. 22 vedgaa.
21 duces.

hvorledes naar hvar
Gjæve.

Titel : Sykkeltornstev.

Drinks med Orchideer

Lykken dræber!

„Skabnespejle!“

Drama i 3 Akter.

Handlingen foregaar i Wien.

Hovedpersonerne er Grev Carl v. Schmettau og hans Hustru Cora.

Schmettau er en stor, blond, skægget Mand, en hidsig og tykblodet Natur, med en vis Holdning naar han vil.

Cora, der er Datter af en ungarsk Magnat, er en ung, mørk Skønhed, med en meget sammensat Natur: paa engang øm og grusom, paa engang naiv og raffineret Hun er svag af Karakter, beherskes ganske af sin Trang til Hengivelse, sin Længsel efter Lykke. Og hun er ganske overordentlig følsom og nervøs, inthøjeste Grad sensibel og modtagelig for alle Indtryk - uberegnelig og degenereret. Kunstnerisk anlagt.

En Skuespiller ved Hofteatret: Franz Kettner, en ung Mand med et smukt, skarpt Ansigt og et indsmigrende Væsen supplerer Hovedfigurerne.

Første Akt.

1. Et Værelse hos Kettner, et stort Rum, udstyret med en vis Pseudoelegance. Paa Væggene Fotografier af Skuespilleren.

Skuespilleren ligger - i Morgentoilette - paa en Chaiselongue og læser en Bunke Aviser. Han søger febrilsk de forskellige Blades Anmeldelser, finder dem og læser, kaster vredt Bladene bort, et efter et. Springer tilsidst op og gaar hurtigt og irriteret frem og tilbage.

*Aviser i Hænde.
afknyttes af
gaard op og ned*

Det banker og hans Ven Baron Arthur v. Rocca, en ung elegant Mand, sportsklædt, kommer ind. De hilser hilser paa hinanden, og Rocca, der ser Kettners irriterede Mine, spørger, hvad der er i Vejen. Kettner griber et af Bladene og viser den anden et Sted deri. Det ses:

Som Elskeren viste Hr. Kettner paany sin elegante og mondøne Skønhed, men hans Talent var det heller ikke denne Gang mulig at faa Øje paa.

Kettner peger med en heftig Mine paa de andre Blade: saadan skriver de allesammen:

Rocca smiler og klapper ham paa Skulderen: Tag det det med Ro! Hvad bryder du dig om det! og han peger paa ham: Du som er saa køn og elegant, du har jo mange andre Chancer.

Men Kettner oprøres: han strækker de knyttede Hænder i Vejret og han slaar sig for Brystet: nej, jeg er Kunstner, og jeg vil erobre Teatret!

Den anden stikker sin Arm ind under hans og peger ud, mens han smiler og blinker fiffigt: Kom heller med mig du, saa skal jeg vise dig noget, der kan sprede dine Tanker.

Kettner trækker paa Skuldrene, men gaar med ham.
2. En offentlig Promenade. En Kørevej; bag den en Gangsti. I Baggrunden Park med Træer.

Kettner og Rocca kommer gaaende. Rocca ser frem, griber Kettner i Armen; de standser. Lidt efter kommer en aaben Coupé kørende i Skridt med Kusk og Tjener paa Bukken. I Vognen sidder Grevinde Cora v. Schmettau.

a/
Her paa
Rocca hilser genkendende, Vognen standser, han gaar hen og trykker hendes Haand. Præsenterer Kettner. Paa Coras Ansigt ses, at hun finder Behag i Skuespilleren. De samtaler kort, hun staar ud af Vognen, giver Tjeneren en Ordre. *b/* Vognen kører videre, og hun gaar sammen med de andre.

Rocca siger:

"Grevinden har en lidenskabelig Interesse for Teatret"

og samtalende gaar de videre. Rocca trækker sig lidt tilbage. Grevinden og Skuespilleren konverserer ivrigt. *Dagen efter*

3. Hos Kettner. Han gaar op og ned. En Pige kommer ind med et Brev Han bryder det og læser:

Kære Hr. Kettner!
Min Mand og jeg arrangerer om kort Tid en Fest for vore Venner, og jeg har tænkt paa, ved den Lejlighed at spille en lille Komedie, som jeg selv har skrevet. Vil de være min Medspillende? Og vil De være min Lærer? Kom op til mig imorgen Formiddag og lad os faa en Passiar.

Jeg er Deres

Cora v. Schmettau.

Han straalser, kysser Brevet, stramme sig sammen og faar sin elegante og mondæne Mine paa. Nikker afgjort: Ja, det vil han! *Ved hendes Indflydelse skal jeg naa frem!*

4. Cora's Boudoir, meget elegant. Cora er tilstede, hun gør et utaalmodigt Indtryk.

En Tjener kommer ind og melder et Besøg: Hun nikker ivrigt: Ja, lad ham komme!

Kettner kommer ind; hun gaar ham venligt i Møde og rækker ham Haanden. Han er forvirret, ser sig om, blandet af Omgivelserne. Hun beder ham sætte sig. Tager et Manuskript frem, viser ham det,

spørger ham til Raads. Han ser paa det, læser lidt, giver nogle Anvisninger om Kostumer og Spillemaade. Hun lytter ivrigt efter og ser paa ham med en Mine, der allerede er forelsket. De kommer hinanden nærmere. *Hun gaar.*

5. Udenfor Villaen. Kettner kommer ud, staar et Øjeblik stille og ser tilbage med et henrykt, forelsket Smil. I et Vindu kommer Cora tilsyne. Han hilser festlig. Hun bøjer Hovedet til Svar. Han gaar.

6. Coras Boudoir. Hun gaar tilbage fra Vinduet, kaster sig ned paa en Divan, trykker Puderne mod sit Hjærte, forelsket, forelsket. I Baggrunden gaar Døren sagte op, og ⁺Schmettau kommer ubemærket ind. Han staar lidt og ser paa hende med en paa een Gang begærlig og mistroisk Mine. Men lister sig saa ud ad en anden Dør uden at være set.

*Hun ser
i Spejlet
det sidste
glimt af
hans.*

Cora atter alene med sine Elskovsfantasier.

7. Hos Kettner. Stuen er fuld af hans Kammerater, smaa anden og tredje Rangs Gøglere, mandlige og kvindelige. De ler og muntre sig, spiller paa hans Guitar, parodierer hinanden, kysses og kives, - et jovialt og jævnt Skuespillerfolk.

Kettner kommer ind eenstemmig hilst. Men han er forlegen og højtidelig, viser deres Tilnærmelser bort. De trænger sig om ham: Fjols, - hvad er der i Vejen? Stramt viser han dem Coras ^{+ Marie Wallis} Brev med Grevindekronen. De forarges, spotter ham: Snob - du bliver aldrig Kunstner! Og løber deres Vej. Kettner alene. Hans Mine siger: Jeg skal *Kommen hjem*

komme frem!

Festen hos Grev Schmettau.

8. Schmettaus Paaklædningsværelse. Han gaar op og ned ad Gulvet, mens han af en Tjener bliver hjulpet med sin Paaklædning: Kjole og Hvidt. Paa et Bord staar en optrukken Flække Champagne og et Glas. Fra Tid til anden gaar han hen til Bordet, skænker og tømmer Glasset. Han behandler Tjeneren mere som Kammerat end som en Underordnet: godmodigt puffer, klapper, og dunker han ham, og han nynner og er i godt Humør. Saa sætter han sig paa en Stolog spreder Benene ud fra sig, mens Tjeneren sysler med det sidste af hans Paaklædning. Han bliver færdig og forsvinder.

Døren i Baggrunden gaar op, og Cora kommer ind - klædt i et meget elegant og smagfuldt ^{Dansk Kostume} Rokokkostyme. Af deres Adfærd overfor hinanden ses straks, at der hersker et køligt, næsten fjendsk Forhold imellem dem. Hun iagttager ham med et sky, fremmed og agtpaagivende Blik; han er paavirket af hendes nervøse Fjendtlighed, og har anlagt en overdreven og spottende Høflighed overfor hende, - en Maske der kun daarligt dækker over hans saarede Følelser.

Da han ser hende rejser han sig og strækker Armene i Vejret i spottende Begejstring over hendes Kostyme. Hun ser sky paa ham og rækker ham et Blad Papir, hun holder i Haanden - et Teaterprogram, trykt med snørklede Bogstaver. Han tager det og ser paa det.

Det vises:

Skønhedspletten

Komedie i een Akt.

Personerne:

Marquisen..... Grevinde C. v. Sch.
Chevalieren... Hr. Franz Kettner fra det
Kgl. Hofteater.

Schmettau staar, med Programmet vippende i Haanden, ser snart paa det, snart paa Cora, - med rynkede Bryn, som om han vilde udforske hende. Men hun staar med et ubevægeligt Ansigt.

Han gaar langsomt henimod hende og standser. Blodet strømmer ham til Hovedet, der kommer noget tungt og naivt begærligt i hans Udtryk, mens han ser paa hende. Han mumler:

"Hvor er Skønhedspletten?"

Og griber om hende, stirrende paa hendes Hals og nøgne Skuldre. Men hun kæmper hidsigt med ham og river sig løs. Skynder sig ud. Han staar lidt og ser efter hende. Sukker dybt og slaar ud med Armene. Gaar saa hen til Bordet, skænker sig et Glas Champagne og tømmer det.

9. Et andet Værelse i Muset, Coras Boudoir. En Dør gaar op, og en ældre Tjener kommer ind, førende Skuespilleren Franz Kettner, der er i Pels og høj Hat; I Haanden har han en Luth indsvøbt i et Klæde. Tjeneren beder ham gøre sig det bekvemt. Han tager Pelsen af, og er i et elegant Rokokko-kostyme med Pudderparyk, Knæbenklæder og Kaarde. Tjeneren betragter ham med overlegen, en Smule spottende Velvilje. Skuespilleren giver ham en

Besked og han gaar.

Kettner ordner sit Kostyme og sin Paryk foran et Spejl. Cora kommer ind. Paa hendes Smil og hendes Blik ses det straks, at hun er forelsket i ham, skønt hun gør hvad hun kan for at skjule det. Han bøjer sig ærbødigt for hende og kysser hendes Haand: ogsaa hans Miner er forelskede.

Hun siger:

"Lad os tage Begyndelsen engang igennem"

Kettner tager Luthen og gaar saa langt fra hende han kan komme; hun sætter sig i en Lænestol med Haanden under Kinden. De prøver: medens han stadig klimprer paa Luthen viser han hende, hvordan hun i Bevægelser og Miner skal udtrykke den Magt, Tonerne efterhaanden faar over hende. Han er den forelsket smilende, ærbødige Lærer, hun den ivrige, forelskede Elev.

Mens de prøver kommer en Tjener ind, giver en Besked og forsvinder. Der gaar en Gysen af nervøs Spænding gennem hende, men Skuespilleren nikker ormtrende til hende, og de gaar ud.

10. Festsalen. *Gæsterne smiler.* I Baggrunden en Tribune med et lille Teater; Tæpperne er trukket for. Foran det Rækker af Lænestole i spredt Orden.

*af Trappen
oplauden* Fra venstre Side kommer Gæsterne ind, elegante Damer og Herrer (alle moderne Klæder). Dæmpet konverserende, smilende og flirtende tager man Plæds.

bag af Solstol.
11. En lille Loge, der er indrettet i ~~den~~ *slaver* samme Sal, paa Siden af Scenen. Foran den ses en Del af

for skildring

Spillet begynder deroppe. Reumers
synende ind derefter B. W. o. S. V.

-8-

Forskyllte
grupper
af til
skinner

tilsids
Grev
skene.

og
sindelig
af
skind
talende

D. Grevens
tunge Profil
E) Frank
og Berber

Scenen og den forreste Række Lænestole til Til-
skuerne. I Logen der er dæmpet belyst,
sitter Grev Schmettau. Et Tæppe, der er trukket
halvt hen foran Logen, bevirker at han ikke kan
ses af Tilskuerne. Derimod kan han ses fra Scenen.

C) Paa Scenen: Grevinde Cora og Skuespilleren.
De spiller Slutningen af den lille Komædie. En
dristig erotisk Leg udspilles imellem dem: af
hendes flygtige, smilende og æggende Antydninger
søger han at gætte sig til, hvor hendes Skønheds-
plet findes. Da han tilsidst, knælende søger den
paa hendes Knæ giver hun ham et let Slag med sin
Vifte. Han griber sig uvilkaarlig til Øret og hun
udbryder læende: Ja, der er den! Han springer op,
fjærner en Haarlok bag hendes ene Øre, og under
den finder han Pletten. Henrykt og lidenskabeligt
favner han hende og trykker sin Mund ind mod Stedet.
Hun lukker betaget Øjnene og giver sig hen i Om-
favnelser.

Under dette Spil ses i Logen Schmettaus tunge
Hoved i Profil. Han sidder ubevægelig, men i hans
Miner brænder Skinsygen og Raseriet. Tæppet
går ned og Tilskuerne applauderer ivrigt. Det
går op igen. Skuespilleren fører Grevinden frem
mod Rampen og holder sig selv beskeden tilbage.
Et Blik af Cora rammer som et Staalblink hendes
Mand, der stirrer paa hende.

12. I Festsalen. Stolene er rykket tilside og sat

Haven

i Grupper. Gæsterne har fordelt sig rundt om i Salen og indtager Forfriskninger.

Cora kommer ind ført af Kettner; begge ser straalende ud, man strømmer sammen om dem og komplimenterer dem, navnlig er Oberst v.Reiss, en ældre Levemand, der synes stærkt forelsket i Cora, ivrig. Derved bliver hun skilt fra Skuespilleren. Bifaldet samler sig nu om hende, mens han i nogen Afstand staar og hører til med en lidt forlegen Mine. Men Cora ser paa ham, og overmodig udbryder hun, idet hun peger hen paa ham med Viften:

"Alt hvad jeg kan, skylder jeg ham."

Men i det samme bryder Schmettan, der hidtil har været uset, hurtigt ind i Gruppen, stiller sig lige foran Kettner, der skubbes til Side, og ser hen paa sin Hustru, som nærmer sig. Han har nu den bydende, store Holdning, som han kan stramme sig sammen til, naar det gælder. Hun standser, ser paa ham, han byder hende sin Arm. Hun staar et Par Sekunder tvivlraadig, mens hun ser paa ham med et hadefuldt Blik, - men saa tvinges hendes Vilje under hans: hun tager tavs hans Arm, og de gaar bort sammen.

Blandt Gæsterne opstaar en dæmpet Bevægelse: Nyfi-genhed, Skadefryd, Forargelse ses i deres Miner, mens de samler sig i Grupper og taler sagte med hinanden: Der er Skandale i Luften! Men snart vender Forargelsen sig mod Skuespilleren, der staar for sig selv, og ser ned for sig med en mørk Mine. Det aristokratiske Selskabs spottende og foragtelige Blikke samler sig om ham, - og tilsidst bliver der ganske stille i

Salen, mens alle betragter ham, først og fremmest Oberst v. Reiss. Da ser Kettner op med et trodsigt og forbitret Blik, vender sig hurtigt og gaar.

Selskabet føler hans Bortgang som en Befrielse.

Schmettan kommer tilbage, mørk i Hu. Man spørger ham ud, - han svarer:

- Grevinden skifter Kostyme!

og gaar om mellem de andre. Selskabet fortsættes.

13. Coras Boudoir, et stort, smukt, lyst Rum, med to Vinduer ud til Haven. Ved det ene staar en Række smaa, elegante Blomsterskaale, hvori der er plantet en Del smukke Orkideer.

hænder ved Spejlet

Cora gaar op og ned i sit Rokokokostume, trodsig og heftig bevæget. Hun standser ved Orkideerne, tager een op, og stryger Haanden varsomt hen over den.

Døren gaar op og **Micheline**, Coras gamle Kammerpige, en lille bøjet Kvinde med et usigelig trofast og hengivent Udtryk kommer ind. Hun vil hjælpe Cora med Omklædningen, men Cora kaster sig om Halsen paa hende, og med bankende Hjerter og strømmende Graad fortæller hun hende, hvor lykkelig og bevæget hun er.

Micheline ser paa hende med sit milde og forstaaende Blik.

Pludselig lytter Cora og vender sig mod Døren; og hastigt skubber hun Micheline ud af den modsatte Dør. Hun gaar vifrem i Stuen, hendes Ansigt er trodsigt.

Schmettan kommer hurtigt ind, meget ophidset. Med begge Hænder tyder han mod Døren: De venter paa dig der nede! Hun trækker paa Skulderen: lad dem vente! Han bliver mere og mere forbitret, gaar ind mod hende,

truer:

- Læg det Gøglerkostume!

- Nej, jeg er selv Gøgler!

Og hun stirrer ham ind i Ansigtet, spændt som en Staalbue af Selvfølelse og Foragt.

Ude af sig selv styrter han over hende, griber hende om Armene og slynger hende hen paa en Divan, ~~hvor~~ *gaaer* hun bliver liggende ubevægelig og med lukkede Øjne. Han retter sig i Vejret og puster ud. Hans Hidsighed har kulmineret, nu lægger den sig. Han staar lidt og ser paa hende, bøjer sig saa ned over hende og lytter efter hendes Aandedræt. Trækker paa Skuldrene og gaar ud.

Lidt efter aabnes den modsatte Dør og Micheline kommer ind. Hendes gamle Ansigt er bevæget og ophidset, og da hun ser Cora, slaar hun Hænderne sammen og skynder sig hen til hende, stryger hende ømt og varsomt, hvidsker til hende.

Cora aabner Øjnene, ser sig om, rejser sig op. Hun staar lidt med Hænderne for Ansigtet, som om hun var svimmel, hendes Legeme ryster. Men pludselig gribes hun af en Beslutning: Hun vender sig mod Micheline, tager hende om begge Skuldrene og taler lidenslabeligt til hende, - peger for hende ud og bort. Micheline staar et Øjeblik angst og tvivlraadig, men saa bøjer hun sig ned og kysser en Flig af Coras Dragt som Tegn paa Underkastelse. *De gaar ind t. h.*

Begge skynder sig mod Døren. Men i Forbifarten tager Cora en af Orkideplanterne op til sig, hvisker:

-Min Lykkeblomst! og tager den med sig ud.

Foran Trappens Haven Aftenlys *Herrer har Hætte*
Damen er gløkket.

14. Festsalen. Livlig Underholdning mellem Gæsterne. Ondskabsfuld, nysgerrig Hvisken og Tisken.

Schmettan kommer ind. Almindelig Tavshed. Han siger med en rolig Gestus: - Grevinden beder Dem undskyldte. Hun befinder sig ikke vel og er gaaet til Ro!

14a

Almindelig Beklagelse, der dækker over Vantrø og Spot. Man bereder sig til at bryde op.

*14a Boudoir
de slukker. Lister ind*

15. Cora og Micheline kommer ud paa en stille, maanelys Vej. Cora har en Aftenkaabe om sig, Micheline bærer en Taske i Haanden. En Automobil kommer forbi, de standser den, staar op og kører bort.

16. Udenfor et elegant Hotel. En Automobil kommer kørende og holder. Cora og Micheline staar ud. Portieren nærmer sig hilsende og følger dem ind.

17. Et Hotelværelse. Cora og Micheline kommer ind, fulgt af en Tjener. De lægger Overtøjet. Cora er ligesom Micheline i en mørk Dagligdragt. Tjeneren viser gennem en Dør et Værelse til Micheline. Han rækker Cora Anmeldelsesblanketten. Hun betanker sig saa meget som et Sekund, men skriver saa derpaa og rækker Tjeneren den. Der staar:

Sylvia Walewska, Skuespillerinde, med Kammerjomfru. Tjeneren bukker og gaar. Micheline pusler med deres Sager, bl.a. med Orkidéen, som hun har sat i Vinduet. Cora sidder og stirrer ind i den uudgrundelige Fremtid.

18. Coras Boudoir. Schmettan kommer ind, finder Værelset tomt. Han staar et Øjeblik forbavset, løber saa til den modsatte Dør, aabner den og løber ud.

19. Coras Soveværelse, som støder op til Boudoiret.

19a

Schmettan kommer hurtigt ind, ser at Klædeskabet staar aabent og at forskellige Dragter og Kjoler er kastet hulter til bulter i Værelset. Han forstaar, hvad der er sket. Han sætter sig tungt, famler med Haanden ved sit Bryst, men efterhaanden bliver hans Udtryk lidenskabeligt haardt, han rejser sig, og gør en heftig, afværgende Bevægelse; -Jeg river hende ud af mit Hjerte! Lad hende fare!

2. Akt.

19 Hos Kettner. Kettner er tilstede. En Pige kommer ind med et Brev. Han bryder det og læser:

Hotel Excelsior.

Jeg bor nu her. Hvis De vil besøge mig, saa spørg efter Frk. Sylvia Walewska. Cora.

Kettner stirrer paa Brevet, først forbavset og vantro, derpaa Lykkelig og med et Udtryk af Triumf og tilfredsstillt Forfængelighed. Han gaar hurtigt ud.

20 Coras Hotelværelse. Cora sidder ved Vinduet, Micheline et Stykke fra hende. Det banker paa Døren.

Cora bevæget, siger til Micheline om at lukke op.

Micheline gaar derhen, medens Cora fatter sig.

Kettner kommer ind, og gaar med et lykkeligt og forelsket Smil hurtigt hen til Cora og griber hendes Haand.

Micheline sender ham et skarpt, mistroisk Blik og gaar ud.

Kettner kysser heftigt Coras Haand, og der er i hans Væsen noget langt friere og dristigere end tidligere, da han var Gæst i hendes Hus. Til Gengæld søger Cora nu - omend med Vanskelighed - at skjule sin Forelskelse

Sebastian kommer hurtigt ind, og er i Klædeskabet
efter kasket og et forkebet
kasket bliver til en i Klædeskabet. Han lægger
hvad der er i Klædeskabet, lægger den
hænder ved at tage den afhængende bliver hans
Udtryk lidenskabeligt
en ærlig, selvrigtig
og at mit Hjerte lad mig

20-
Texner
20 a
206
han gave

2. Akt.
I den Kone, Kone er i Klædeskabet. En pige kommer ind
med et Brev. Han byder det og læser:
Hotel Eksisterer
Jeg har nu her, hvis du vil besøge mig, kan
spare eller for. Hvis du vil besøge mig, kan
Kone bliver på Brevet, først forberedt og var-
tro, deres lykkelig og med et Udtryk af Træl og
tilfredsstillende Forvængelighed. Han gør hurtigt ud.
De gamle Hotelværelse. Gode alder ved Michael, Mi-
cheline og Gykket i Klædeskabet. Det bærer på Brevet.
Gode bevæget, ikke til Klædeskabet om at jukse op.
Micheline gør det med Gode og Gode. Gode læser mig.
Kone kommer ind, og gør med et lykkeligt og for-
vængeligt Udtryk. Han til Gode og Gode bærer
hænder.
Micheline bærer den af Brevet, Michaelisk Billede
gør ud.
Kone kommer hurtigt Gode hænder, og det er i Klæ-
skabet. Gode læser på Brevet og tidligere.
De har var Gode i Klædeskabet. Til Gode læser Gode
to nu - omend med Værgelighed - at blive sin Brev

Han spørger hende ivrigt ud. Hun svarer smilende med en Geberde: Ja, nu sidder jeg her! Og hun siger:

-Nu maa jeg tjene mit Brød selv! Kan De skaffe mig Engagement ved Teatret?

Han nikker afgjort: Ja, det kan jeg! Og lykkelig og ivrig taler han til hende om Fremtiden. Hun sidder og smiler - hører ikke alt, hvad han siger, men betragter ham med sine forelskede Øjne. Han mærker det og slaar over i det erotiske: tager hendes Haand, beder og trygler. Men hun væger blidt for sig, giver ham Haab med sit Blik, men holder ham tilbage ved Ord og Bevægelser. Men han er alligevel lykkelig ved det, han har naaet, og han rejser sig ivrig og peger ud: Nu vil han skynde sig hen til Teatret og se at faa Sagew i Orden! Hun følger ham hen til Døren. Han beder om et Kys, men hun staar imod. Han gaar. Hun læner sig til Væggen med lukkede Øjne, smilende, dybt lykkelig.

Et Par Uger senere.

21. Hos Kettner.

Skuespilleren gaar op og ned, memorerende en Rolle. Han er ivrigt og lidenskabeligt optaget af Rollen, prøver forskellige Gestus foran Spejlet, taler højt til usynlige Personer, grunder, springer i Vejret, glad over et Fund. Det banker paa Døren. Kettner stamper irriteret i Gulvet, raaber: Kom ind! Døren gaar op, og Baron von Rocca kommer ind. Kettner hilser flygtigt paa ham, peger paa Rolleheftet, og tager igen fat paa sit Arbejde. Rocca tænder sig

en Cigaret, sætter sig hen og betragter den anden med et lille Smil. Lidt efter spørger han Kettner om noget. Kettner stanser sin Gang, slaar i Heftet og udbryder: - Det Stykke bliver et Gennembrud for mig! ... og for hende maaske ogsaa Rocca klapper smilende i Hænderne. Kettner fortsætter med Rollen.

22. Schmettaus Arbejdsvørelse. Han sidder og læser. Døren gaar op, og en Slægtning af ham, en ældre, elegant Herre kommer ind. De hilser paa hinanden. Den fremmede gør et noget febrilsk og bekymret Indtryk. Han tager en Avis frem af Lommen, peger paa et Sted deri og rækker den til Schmettau.

Han tager den og læser:

En interessant Debut.

421. Paa det lille elegante Bonbonnière Teater faar det nye franske Skuespil: "En Lidenskab" om faa Dage Premiere. I den kvindelige Hovedrolle debuterer en ung Kunstnerinde, som paa Plakaten kaldor sig: Sylvia Walewska. Under dette Pseudonym skjuler sig, efter hvad vi erfarer, en Dame, der indtil for nylig spilledd en betydelig Rolle i vort mondøne Selskabsliv. Schmettau kaster Avisen og gør en Bevægelse: Ja, det ved jeg godt. Den anden sætter Hænderne i Siden, taler heftigt og indtrængende til ham, peger paa ham og paa sig selv, gør en voldsom Gestus. Men Schmettau svarer:

"Nej, nej, ingen Forbud, ingen Tvang, - hun er død for mig. Den anden trækker paa Skuldrene, ryster paa Hovedet og gaar.

23. Paa Teatret. Bag Kulisserne under en Prøve. Maskinfolk og Artister løber til og fra.

Coza og Kettner kommer sammen gaende fra Baggrunden. I Tusmørket bag en Kulisse tager han hendes Haand og kysser den. De ser lykkestraalende paa hinanden, og gaar videre tæt sammen. I et Lysskør bagved dem ses en ung Skuespillerinde Marie Wallis Ansigt; hun staar og strækker det hvide Ansigt frem efter dem, hendes mørke Øjne følger dem ufravendt til de forsvinder.

24. I Marie Wallis beskedne Paaklædningsværelse.

Hun kommer ind, et ungt Kvindfolk med et intrigant, opvakt Ansigt. Hun gaar lidt frem og tilbage, plaget af pinagtige Tanker. Pludselig lyser det op i hendes Ansigt, hun sætter sig ved et Bord, griber en Pen og skriver et kort Brev, putter det i en Konvolut, adresserer det og gaar fornøjet.

2 Breve

25. Schmettaus Arbejdsværelse. Han selv og et Par af hans Venner sidder og ryger og snakker i Tusmørket. En Tjener kommer med et Brev. Greven lader Tjeneren tænde i Loftet, tager Brevet, bryder det og læser: -Hvis De vil have Deres Hustru tilbage, saa bered hende en stor Succes ved Premièren paa Tirsdag.

En Kender af Teaterfolk.

Han stirrer et Øjeblik uforstaaende paa Brevet, men rejser sig saa pludselig, og da Vennerne nærmer sig ham, rækker han dem Brevet. De læser det over hinandens Skuldre, - ryster paa Hovedet én efter én, og trækker spottende paa Skuldrene. Schmettau har taget

*Kæden vil hun smide bort,
Men lukker sig og glemmer den.*

Brevet og staar et Øjeblik og stirrer paa det, ligesom tvivlraadig. Men med en pludselig heftig Gestus krøller han det sammen i sin Haand, kaster det fra sig og slutter sig til de andre.

Efter Generalprøven.

26 Coras Hotelværelse. Dagslys.

Cora kommer ind, fulgt af Kettner. Hun lægger Over-tøjet, han beholder sit paa. De ser anspændte og glade ud, - navnlig er Kettners Miner straalende og selvbevidst, næsten som en Triumfators. Han gør nogle Gestus fra sin Rolle, og vender sig imod hende:- Ikke sandt, var det ikke særlig godt? Hun nikker i uforbeholden Hyldest og klapper i Hænderne. De er lykkelige. Døren gaar op, og Micheline kommer ind. Hun ser paa Kettner med et skarpt, mistroisk, næsten hadefuldt Blik, gaar hen til Vinduet, tager Orkideen og viser den til Cora. Hun siger tørt: - Orkideen er knækket, Frue! - Min Lykkeblomst!

Cora slaar Hænderne sammen og stirrer paa den knækkede Blomst, kaster sig pludselig ud over en Stol og græder. Micheline gaar med et Blik til Kettner. Kettner ser paa Cora, lidt irriteret: Herregud, er det noget at græde over! Hun rejser sig; og forsøger at smile. Han ler og truer spøgende med Fingren: Tænk paa imorgen! Farvel!

Hun tørrer sine Øjne, følger ham til Døren, rækker ham Haanden, som han kysser. Han gaar ud. Hun staar tilbage, bedrøvet, ligesom overskygget af en Anelse.

Premièren.

~~27~~ Teatrets Forhal. Publikum strømmer ind fra Gaden og skynder sig gennem Hallen. Ogsaa Schmettaus Vonnor ses, og Oberst v. Reiss med en stor Buket. Paa Væggene ses store Plakater med Stykkets Navn: "En Lidenskab" i mægtige Bogstaver, og Coras og Skuespillerens Navne - Sylvia Warewska, Franz Kettner - med fremhævede Typer.

~~28~~ Coras Paaklædningsværelse paa Teatret. Cora gaar omkring i stort Toilette, sminket og parykket, parat til at træde ind paa Scenen, fulgt i Hælene af Paaklædersken, som ustanseligt piller ved Enkeltheder i Kostymet. Cora gør et glad og tillidsfuldt Indtryk. Kettner kommer ind, kostymeret som en fattig, kummerligt udseende ung Mand, hans Væsen er overnervøst. Cora ser forbavset paa ham, tager hans Haand og holder den i sin. Spørger ham ud. Han svarer:
- Husk, det er hele min Fremtid, det gælder!
Hun opmuntre ham. En Regissør melder noget og forsvinder. Kettner gribes atter af en Skælven, men tager sig sammen. De gaar ud.

Efter første Akt.

~~29~~ Scenen set fra Kulissen. Cora og Kettner staar sammen paa Scenen, Tæppet er lige gaaet ned. Tæppet hæver sig igen, de staar med hinanden i Haanden og bøjer sig smilende for Publikum, som ikke ses. En Buket flyver op paa Scenen, Kettner tager den, og overrækker den smilende til Debutantinden. Tæppet gaar ned.

30/ 12. Coras Paaklædningsværelse. Hun og Kettner kommer ind sammen. De ser lykkelige ud begge to. To Skuespillere kommer til, den ene lidt efter den anden; den første, en yngre, livlig Mand, applaudorer dem begge og strækker Armene begejstret i Vejret. Den anden, en ældre Bonvivant, paa hvis Mening der øjensynligt lægges Vægt, tager Kettner om Skuldrene, taler glad til ham og klapper ham opmuntrende. Efter anden Akt.

31/ 13. Scenen set fra Kulissen. I den modsatte Kulisse staar Kettner, klædt i en smagfuld Dagligdragt. Paa Scenen Cora, klædt paa samme Maade. Tæppet er netop gaaet ned, - nu hæver det sig igen, og en Regn af Blomster flyver op omkring hende. Men hun rækker Haanden ud efter Kettner, der nu træder frem paa Scenen. Men i det samme sagtnes Blomsterregnen. Tæppet sænker sig. Idet det gaar op igen, gør Kettner en ærgerlig Bevægelse og gaar ud i Kulissen. Tæppet har hævet sig, og Blomster regner ned over Cora. Hun bøjer sig, og Tæppet falder. Hun gaar ud i Kulissen, ser efter Kettner, men finder ham ikke og gaar ud.

32/ 14. Coras Paaklædningsværelse. Hun kommer ind, alene; hun har Blomster i Hænderne, ser glad men lidt angstelig ud. Tjenere kommer efter med Dynger af Blomster. Paaklædersken slaar Hænderne sammen. Cora smiler af Glæde, men ser pludselig urolig og anspændt mod Døren og nærmer sig den. Den gaar op, og Kettner kommer ind. Hans Minor er mørke. Hun stir-

Sammendrag

Sammendrag

rer han ind i Øjnene og spørger ham ømt og indtrængende ud, - han sætter sig taus og mørk, og støtter Hovedet i Hænderne. Hun ser paa ham, bedrøves. bedrøves. Pludselig rejser han sig og gaar mod Døren. I det samme gaar den op, og Oberst v. Reiss kommer, i Smoking, ind med en stor Buket. Ved at se Kettners mørke Ansigt, viger han forskrækket tilbage, men Kettner trækker blot paa Skuldrene og gaar. Obersten kommer ind. Han bukker og smidsker for Cora og giver hende Buketten. Hun tager den med en unaadig Mine og lægger den fra sig. Han gør Tilnærmelse, hun viser ham kort og bydende af. Han gaar med et ondt Blik mod hende. Paaklædersken træder hurtigt til, - og med et alvorligt Ansigt tager Cora fat paa Omklædningen til sidste Akt.

Efter sidste Akt.

33/ Scenen, set fra Kulissen. I Kulissen sidder Cora, klædt i en ^{dyrt} ussel Dragt, med en Maske der udtrykker Savn og Lidelser. Paa Scenen staar Kettner, klædt i en pragtfuld Pels, med høj Hat. Teppet gaar op, og han bøjer sig for Publikum.

34/ Tilskuerpladsen. Alle Tilskuerne har rejst sig og er i en bølgende Bevægelse. Ingen klapper, nogle vinker afværgende med Haanden op mod Skuespilleren (som ikke ses) og rundt om raabes det Navn:

"Walewska!... Sylvia Walewska!... Walewska!"

35/ Scenen, set fra Kulissen. ~~Kettner~~ staar

B.H. ind 5 Børstetler.
35a. Reimerts Ansigt
Miskundhed

Læringsplan Indførelse

329/1
32X
~~32C~~

3 afdelingen

paa Scenen. Tæppet er netop faldet. Hans Ansigt er ligblegt og fortrukket, han knuger Hænderne, vender sig brat og gaar hurtigt ud i Baggrunden.

Men ovre i den modsatte Kulisse har Marie Walli's hvide, fremstrakte Ansigt og lurende Øjne fulgt Optrinnet. Nu lister hun sig efter Kettner.

I den forreste Kulisse sidder Cora. Fra alle Sider kommer Skuespillere og Statister hen til hende nu, trænger sig om hende, peger mod Tæppet, antyder at Bifaldet og Raabene paa hende ikke vil høre op. Hun vægrer sig, men rejser sig tilsidst og gaar ud paa Scenen. Hendes Udtryk er alvorligt og bevæget.

36/ 18. Tilskuerpladsen. Den er et bølgende Hav af Begejstring. Bifald, Raab, Viften med Kommetørklæder. Blomster slynges op paa Scenen. Kun Schmettaus Venner protesterer, først og fremmest Obert v. Reiss.

37/ 19. Scenen, set fra Kulissen. Cora staar alene paa Scenen, bøjer sig atter og atter, alvorlig, med Haanden trykket ind mod Brystet, mens Blomsterne flyver om hende.

38/ 20. Coras Paaklædningsværelse. Det er nu som forvandlet til en Blomsterhave. Hun kommer ind, alene, i sin fattige Dragt. Sætter sig stille midt imellem Blomsterne. Hun siger et Par Ord til Paaklædersken, der gaar. Hun falder sammen og græder fortvivlet midt i sin Triumf.

3. afdeling

39
21. Kettners Paaklædningsværelse. — Han kommer ind, slænger Hat og Pels fra sig, kaster sig over en Stol. Han gør et fuldstændigt fortvivallet Indtryk. Det banker paa Døren og Marie Walli lister sig ind. Han ser knap paa hende. Hun tilbyder og beundrer:

"Hvor dejligt du dog spillede iaften!"

Han trækker paa Skuldrene og peger haanligt ud: Det var jo den anden der havde Sukces! Med mig er det forbi! Marie Walli smiler listigt trækker et Brev frem og giver ham det. Der staar:

Grev Carl v. Schmettau.
Hvis De vil have Deres Hustru tilbage,
saa bered hende en stor Sukces ved
Premièren paa Tirsdag.
En Konder af Teaterfolk.

Han ser hurtigt paa hende: Det har du skrevet? Hun peger paa sig selv: Ja, jeg!

Hans Miner opklares, han ler haansk: Aha! Det er altsaa Forklaringen paa hendes Sukces! Og han stikker Brevet til sig.

Døren gaar op og Coras Paaklæderske kommer ind og siger et Par Ord. Han svarer kort.

"Sig Grevinden, at jeg kommer hjem til hende iaften"

Paaklædersken gaar. Marie Walli smyger sig ind til ham. Han griber om hende, trykker hende ind til sig og kysser hende: Det er dog os to, der hører sammen!

40/22 Coras Hotelværelse. Blomster og Buketter hist og her. Dæmpet Belysning.

Cora kommer ind, i Hjemmedragt. Hun ser glad, men nervøs ud: hun venter ham. Gaar omkring og ordner lidt, hjulpet af Micheline, der er kommet ind.

Døren gaar op, og Kettner kommer ind.

Micheline ud. Cora gaar ham imøde, - angstelig, lykkelig. Han har sit forcerede Smil paa, tyder mod Blomsterne, hun har faaet iaften, bøjer sig for hende i en parodierende Hyldest. Hun forstaar ikke spotten, men smiler og nikker glad. Saa faar han et ondt Udtryk, tager Brevet frem og viser hende det. Hun læser:

"Grev Carl v. Schmettau.
Hvis De vil have Deres Hustru tilbage,
saa bered hende en stor Sukkos ved
Premiøren paa Tirsdag.
En Kender af Teaterfolk.

Hun staarvog ser lidt paa Brevet, uforstående, - mens han triumferende betragter hende.

Hun ryster paa Hovedet, kaster Brevet fra sig og nærmer sig ham. Men han udbryder haanligt:

"Der har vi altsaa Forklaringen paa
Deres Sejr iaften"

Hun ser forundret paa ham og siger ganske sagte:

"Jeg har spillet godt, fordi jeg elsker
Dem"

Han raser, hæner, slaar sig for Brystet:

"Det er mig der er Kunstner!...
Farvel, Fru Grevinde!"

Han bukker dybt og parodierende. Og gaar.

Hun ser efter ham, stun, og ubevægelig, ramt i Hjertet. En Kuldegysning faar hende til at ryste,

Hun kommer ikke, min

*Hun gaar
til Kettner
indenfor*

*a/ min
lieder
ind. Bilen
b. Gadedøren.
cert h.
C. over Gaden
D. Posten
E. Kindet
F. Posten.
G. Kindet.
H. Posten.*

XXX

Core Kommet ind, i Hjemmet. Han var
Glad, som netop var kommet ind. Han var
Kvind og ordene lidt, Hjelpe af Michaelis, der
er kommet ind.

Han var en af de bedste Kommet ind.
Michaelis var en af de bedste, - sagde han.
Lykkelig. Han var forelskede Ball og, tyder
med Hjelpe, han var forelskede Ball og, tyder
for hende i en forelskede Hjelpe.

42 ind af Hjelpe.

Lykkelig

Det var en af de bedste Kommet ind.
Han var en af de bedste Kommet ind.
og var en af de bedste Kommet ind.

Bosen

~~43 Fran Kunstneriet~~

44 in Gade med Bosen

45 Langtunge Bosen

46 John, Klave Bosen
Hjeme paa Hjelpe

46
47

at Signet

at Signet
at Signet

Han var en af de bedste Kommet ind.
Han var en af de bedste Kommet ind.
Han var en af de bedste Kommet ind.

og hendes Øjne bliver som udslukte.

Tredje Akt.

Ene!

41/ Coras Hotelværelse. Morgen.

Hun kommer ind i en Morgenkjole, hun ser træt, for-
vaaget og forgræmnet ud. Bevæger sig med Besvær.

Hun ringer, en Hoteltjener kommer ind. Cora spør-
ger ham om noget, - han gør en benægtende Gestus
og gaar. Cora griber Telefonen, ringer op, staar

en Stund med Røret for Øret, - ingen svarer. Hun
gør en haabløs Geberde, gaar langsomt hen til Vin-
duet og staar en lille Tid og stirrer ud. Pludse-
lig gribes hun af en Beslutning, gaar hen og ka-
ster noget Overtøj over sig, skynder sig ud.

42/ En Gade. Cora kommer, langsomt og ørsigtigt
spejdende. Foran et Hus stanser hun, ser op ved
Vinduerne i Stuen, og da Døren ind til Huset plud-
selig gaar op, trykker hun sig ind imod Muren og
staar skjult.

Kettner kommer ud af Døren. Han gaar et Par Skridt
frem, ser sig om. En Automobil kommer kørende, han
standser den, staar op og kører bort. Cora staar
lidt og ser efter ham, faar Øje paa en anden Auto,
staar op, peger fremad for Chaufføren. Vognen kø-
rer hurtigt.

43/ En Landevej, der fra Byen kører ud paa Landet.
Man ser de to Automobiler køre efter hinanden hen-
ad Vejen og forsvinde.

44/ En landlig Kro med Have udenfor Byen.

Ved Laagen staar Marie Walli og spejder ud. Pludselig smiler hun og gaar lidt frem. Hun vifter med Haanden, og et Øjeblik efter kommer Kettners Automobil kørende og stanser. Kettner staar ud, betaler og gaar ind med Marie Walli. Vognene kører bort. Lidt efter kommer Coras Automobil. Hun staar ud, siger til Chaufføren, at han skal vente, og gaar ind i Haven.

45. I Krohaven. Kettner og Marie Walli kommer med hinanden under Armen. En landlig Opvarter kommer dem imøde. Kettner giver ham en Ordre, og han gaar. De to andre gaar videre henimod et Lysthus.

46. Cora kommer forsigtigt og spejdende ind igennem Haven. Hun gaar bort fra Vejen for ikke at blive set, gaar ind imellem Træerne og forsvinder.

47. Lysthuset. Kettner og Marie Walli har bænket sig. Foran dem paa Bordet en solid Frokost: Brød, Smør, Spejlæg, Ost, Radiser, Øl. De spiser og har det godt. Bagved dem dukker Coras Skikkelse op imellem Træerne. Hun har Efteraarets Løv i sit Haar og ser besynderlig fjern og aandeagtig ud. Hun staar og stirrer paa dem. Ved en uvilkaarlig Bevægelse af hende, ser de begge to op og opdager hende. Kettner farer tilbage, og skjuler uvilkaarlig sit Blik, men Marie Walli ser hende frækt ind i Ansigtet: Sid ned, Fru Grevinde! Cora viger tilbage og forsvinder mellem Træerne.

48. Udenfor Kroen, hvor Coras Automobil holder. Cora kommer ud, giver Chaufføren en Ordre og gaar

op i Vognen. Den kører bort.

49/ 9. Coras Hotelværelse. Hun kommer ind, saa træt og bedrøvet, at hun næppe kan slæbe sig frem. Sætter sig i Skrivebordsstolen og sidder og ser frem for sig. Tager et Stykke Brevpapir og skriver med Besvar et Par Ord. Brevet vises:

Til Teaterdirektionen: Jeg kan ikke spille den Rolle mere, jeg er altfor træt og syg. De maa lade mig gaa. Cora v. Schmettau..

I det samme kommer Micheline ind. Hun ser Coras Ansigt, og ryster paa Hovedet i den dybeste Medfølelse. Cora rækker hende Brevet, hun læser det, og hendes Ansigt lyser op af Glæde. - Saa flytter vi vel hjem? - Nej, nej, ikke hjem! ikke hjem! Micheline bliver ivrig og alvorlig. Hvad skal vi saa leve af? Vi har ikke flere Penge! -Det er ligegyldigt! Blot ikke hjem! Micheline gaar bedrøvet med Brevet.

50/ 10. Udenfor et lille jævnt Hotel. En Automobil kommer kørende og standser. Oberst v. Reiss staar ud, spørger Portieren om noget og gaar ind.

51/ 11. Et tarveligt møbleret Hotelværelse. To Senge, Coras og Michelines. Cora er alene. Det banker. Oberst v. Reiss kommer ind. Cora hilser ham ikke, men han sætter sig hos hende og siger med en hyklerisk Mine, at han har hørt om hendes beklagelige Situation. Cora ser et Øjeblik forskende paa ham. Skulde hun modtage hans Hjælp? Men han bliver paatrængende, hun rejser sig, han bliver lidenska-

lidenskabelig og brydsk og griber fat om hende,
 - men hun rejser sig og støder ham forbitret tilbage. Han forsvinder.

512. Et fattigt Privatværelse. Ved Vinduet staar Cora og stirrer ud. Hun er yderst tarveligt klædt, og hendes Ansigt er blegt og forgræmmet. Døren gaar op, og Værtinden, en tyk Kone med et brutalt Ansigt kommer ind. Døren lader hun staa aaben efter sig. Hun gaar hen til Cora med et Stykke Papir i Haanden. Cora vender sig, og ser sky og bange paa hende. Med en uforskammet Mine rækker Værtinden Cora Papiret: Maa jeg saa faa mine Penge! Cora gør en vag, undskyldende Gestus. Konen sætter Hænderne i Siden og overfuser hende med Haan og Skældsord. I Døren har andre Husboere trængt sig sammen og stemmer grinende i som Akkompagnement til Konens Forhaanelser. Cora staar og stirrer hjælpeløst paa dem med Hænderne presset ind mod sine Kinder. - Men pludselig spredes Skaren ved Døren, og Micheline kommer ind; hun er fattigt klædt, og har en lille tom Kurv paa Armen. Hun ser Optrinet. Hendes bøjede Skikkelse ranker sig, og med nogle hvasse Ord faar hun Skaren paa Døren, sidst den knurrende Værtinde.. Hun vender sig mod Cora, der halvt bevidstløs er sunket sammen, trykker hende ind til sig og trøster hende. Men en fast Beslutning er nu opstaaet i hende. Hun gaar hen til et Klædeskab, og lukker det op. Det er tomt, - kun hendes

smukke, mørke, broderede Sjal, som hun var iført, da hun forlod Grev Schmettaus Hus, hænger i Skabet. Hun tager det og knytter det fast om sig med en determineret Mine. Og hun nikker til Cora, der endnu sidder og kryber sammen af Angst under Indtrykket af Optrinnet fra før, - 23 Gaar.

53. Hos Grev v. Schmettau. Han sidder ved Frokostbordet med nogle af sine Venner. De smiler og konverserer; hun selv er tavs med en mørk Mine. En Tjener kommer ind, og med en temmelig ophidset Mine gaar han hen til Schmettau og taler sagte til ham. Schmettau rejser sig hurtigt, bestyrtet, staar lidt tvivlraadig. Men giver saa Tjeneren en Ordre Tjeneren gaar. Schmettau vender sig undskyldende mod de andre og gaar ud.

54. Coras Boudoir. Milt i Værelset staar Micheline. Hun ser sig om med et bevøget Ansigt, ryster lidt paa Hovedet, tørrer sine Øjne med Snippen af Sjalet. Døren gaar op, og Schmettau kommer ind. Hans Mine er barsk, men han har ondt ved at skjule, hvor bevøget og anspandt han er. Han standser foran Micheline og ser mørkt paa hende. Og Micheline fortæller nu: med sine rystende Hænder, med sine bedrøvede Øjne, hvordan det staar til med Cora. Og hun udmaler Optrinnet med Vertinden: mere kan ingen ydmyges! Og hun beder: Kald hende tilbage Schmettau, der kommer med sin frembrydende Bevægelse, rejser sig her med en afgørende Gestus: Nej! Micheline bedende: -Hvorfor dog ikke?

Ab. Van Reij's ledages end af Tjener.

Ab. Van Reij's eventuelt sammen, Ab. Van Reij's søgs bort.

1ste Takt: 1ste Taktens Gifte.

2de Takt: 2de Taktens Gifte. - Hvorfor dog ikke? - Hvorfor beder man det? - Reij's et elegant Hotel og myde adskilt 5. S. - Paris. M. m. m. m.

Schmettaus Ansigt bliver haardt, han vil afskære enhver videre Samtale. Men da retter Micheline sin krogede Skikkelse, og hendes Blik funkler mod hans. Hun siger: - Grevinden har ikke forbrudt sig imod Dem! men hun slaar Armene over Kors og stirrer forbitret paa hende: -Og det vover De at paastaa! Men Micheline hæver den ene Arm som for at sværge, og hendes Blik er saa fast, og hendes Miner saa sanddru, at hun gør Indtryk paa ham. Han stirrer paa hende, først tvivlende, saa grebet af Angst og Haab. Han griber hende om Skuldrene og stirrer hende ind i Ansigtet: -Er det sandt? Er det sandt? Hun nikker, kæmpende med Graaden. Han staar et Øjeblik hensunken i Grublen, men saa klarer hans Ansigt op. Han tager om Micheline og skubber hende ud med sig: - Vi maa afsted!

55. Coras fattige Værelse. Hun sidder ved Midnat i samme sammenkrøbne Stilling som før. - Døren gaar op, og Schmettau kommer ind, fulgt af Micheline. Cora rejser sig, og staar ubevægelig og stirrer paa ham som paa et Syn. Midt paa Gulvet stanser han og breder Armene ud imod hende. Hun staar endnu en Stund ubevægelig, men langsomt, næsten ubevidst drages hun nu hen imod hans Favn. Han omslutter hende, og fører hende ud. Der er ikke voksllet et Ord imellem dem. Micheline følger.

56. Coras Boudoir. Hun gaar omkring i Stuen, overordentlig urolig og nervøs. Tit lytter hun, somom hun hørte underlige, skrækindjagende Lyde, og hun

stirrer omkring sig. Døren gaar op, og Schmettau kommer ind. Da hun ser ham, tager hun sig sammen, og bøjer Hovedet med en sky, ydmyg Mine. Han gaar hen til hende, ser forskende paa hende, stryger hendes Haar. Saa peger han ud: Har du ikke Lyst til at køre en Tur? Hun nikker. Han gaar.

57. En Gade i Forstaden. Coras Vogn (ikke Automobil) kommer langsomt kørende. Den kommer forbi et Hus, der ser ud som et lille Forstadsteater. Foran det er anbragt store Plakater med Forestillingens Navn: "Romeo og Julie" med Kæmpebogstaver Paa Plakaten med fremhævede Typer: Romeo: Herr Franz Kettner. Julie: Frk. Marie Walli.

Da Cora ser Plakaten, giver det et Stød i hende, hun bøjer sig frem i Vognen og stirrer paa den. Saa raaber hun til Kusken, at han skal køre til. Hun kaster sig tilbage i Vognen. Den kører hurtigt bort.

58. Schmettaus Arbejdsværelse. Aften. Schmettau sidder og læser. Cora kommer ind, gaar hen til ham. Han rejser sig. Hun siger, at hun er træt og vil gaa til Ro. Rækker ham sin Pande. Han kysser flygtigt hendes Pande, nikker til hende. Hun gaar.

59. Coras Soveværelse. Hun kommer hastigt og lyd- løst ind, ordner sit Haar lidt, kaster en Aften- kaabe over sig og lister ud.

60. En Del af Tilskuerrummet og Scenen i det lille Forstadsteater. De forreste Rækker paa Gulvet ses, og et Par af de smaa Loger tilvenstre. Desu-

et Stykke af Scenen. Publikum er yderst jævnt: Arbejdere og smaa Haandværkere med deres Kvinder. En Loge tilvenstre staar tom. Paa Scenen ses Marie Walli og Kettner. Stykkets Slutning nærmer sig: Romeos Død. Det naive Publikum lytter aandeløst, og applauderer ustanseligt. En kort Hvisken gaar dog gennem Salen, da en elegant Dame, tæt tilsløret, kommer ind i Logen tilvenstre: Cora. Men straks efter fanges atter Opmærksomheden igen af de Spillende.

61 a. Haver, Trappen, Programmet
 61. Logen, set fra den modsatte Side. I Baggrunden Cora; udenfor: Scenen. Cora har slaet Sløret tilside, og stirrer nu med hele sin hede, syge, fortvivlede Sjæl straalende ud af Øjnene paa Kettner og Marie Walli. Og da Romeo er død, og Tæpper er faldet under bragende Bifald fra Publikum, rejser hun sig hurtigt og flygter ud.

62 Coras Boudoir. Maaneskin og halvmørkt. Cora kommer listende ind, ~~kaster Kaaben~~, synker ned foran en Stol og skjuler Ansigtet i sine Hænder. *gaar ind*
~~Da viser et Billede fra Scenen for sig foran hende: Kettner som Romeo, og Marie Walli som Julie. Hun rejser sig forfærdet og løber ud.~~

63 Coras Soveværelse. Nat. Maaneskin. Cora ligger i Sengen, uroligt sovende. Pludselig sidder hun op i Sengen, lysvaagen og stirrende: foran ses Billedet af Kettner og Marie Walli. Hun synker tilbage i Puderne, og Billedet forsvinder. *Hun rejser sig*

64 Coras Boudoir. Næste Morgen. Paa en Divan ligger Cora ubevægelig *Cora ind, Hænder*

Lys - Synet - hun dør
32

Cora ubevægelig med Ansigtet nedad og Haaret spredt ud. Schmettau kommer ind. Hans Ansigt er fortrukket af Ophidselse. Aarerne svulmer paa hans Pando. I Haanden har han et Papir. Han gaar hen tilhørende. Hun vender langsomt sit Ansigt op mod ham - et Ansigt, der er hærgnet af Lidelser og Angst. Men han ser det ikke, peger blot dirrende af Vrede paa Papiret i hans Haand. Det er et Teaterprogram: Romeo og Julie. Med Kettners og Marie Wallis Navne i udhævede Typer. Han raaber: Rejs dig op! Da hun ikke rører sig, griber han hende i Armen, og river hende brutalt i Vejret. Han rusker hende: - Saa du kan ikke undvære ham! Og da hun stadig ikke svarer, men blot stirrer paa ham, slynger han hende haardt ned i Divanen, og hæver rasende de knyttede Hænder over hende. Saa stormer han ud. Hun stirrer efter ham med et besynderligt Blik, der næsten er helt udslukt. Efterhaanden kommer der mere Liv i hendes Træk igen. Hun glipper med Øjnene, rejser sig halvt op, en Tanke er født i hende og arbejder sig frem: der er noget, hun vil. Tilsidst rejser hun sig helt op, hendes Øjne er nu klare, hendes Blik fast, næsten stirrende. Hun presser Hænderne mod Panden, som for at samle alt det, der rører sig derinde, og gaar ud af Døren.

Hann 65 finder Programmet
Schmettaus Arbejdsværelse. Han sidder hense-
ken i mørk Anger over, hvad han har gjort. Døren
gaar op, og Cora kommer ind, saa sagte, at han

rasende ind.

Først en Scene
paa Divanen. Samvirkningen

først hører hende, da hun staar lige bagved ham. Han farer sammen, rejser sig hurtigt og staar foran hende med et kojtet og forlegent Smil og nogle undskyldende Gebærder. Men hun hvisker - og hendes Øjne glimter sort, mens hun siger det:
- Jeg vil spille for dig iaften.....for dig alene!
Han ser forbavset ud, men nikker, fredsommeligt stemt. Hun gaar. Han ser efter hende, trækker paa Skuldrene.

66. Coras Boudoir. Ved et Bord sidder hun og har feberagtig travlt med forskellige smaa Ting, hun har liggende foran sig: en ganske lille Flaske, Traad, Sax, etc. Hun rejser sig, gaar hen og tager en af Orkideplanterne og kommer tilbage med den. Hun sætter sig, tager den lille Flaske, og fæster den ved Hjælp af en Sytraad inden i Blomstens Kalk. Forstørret ses hendes Hænders Arbejde her. Paa Flaskens Soddel læses Ordet: Cyankalium.
Da hun er færdig, og Giften er skjult i Blomsterkal-ken, staar hun og ser paa den med sit stirrende Blik.

67. Festsalen. Den er fuldt oplyst. Foran det lille Teater i Baggrunden staar en enkelt Lænestol. To Musikere, den ene ved en Luth, den anden ved en Violin kommer ind, og sætter sig foran Teatret. Schmettau kommer ind; han er i Kjole og hvidt. Sætter sig i Lænestolen. Han har et Blad Papir, et Program i Haanden, og sidder og ser paa det. Haanden vises med Programmet:

Micheline med